P.II.714

Taxa poştală plătită în numerar, conform aprobării Dir. G-le P. T. T. Nr. 80.520/1930

Anul VI, Nr. 12 — Aprilie 1943

ROMÂNIA EROICĂ

Director: ION COLFESCU-Delaturda

Redacţia şi Administraţia: Bucureşti, Strada Antim, 19

P.M.V. 069

Imprimeriile „Informaţia Zilei" Str. Academiei 17. Bucureşti.

CUPRINSUL:

Invierea . . . . . România Eroică

Supărare (versuri) . . . . . Justin Iliescu

Invierea Domnului, Invierea Neamului Alexandrina Gr. Cantacuzino

Cloaca zdrobită . . . . . Elena Bacaloglu

Munca creatoare . . . . . Gh. Făcăoaru

Basarabia . . . . . Ion Colfescu-Delaturda

Friptura de Purcel (Din suferințele creștinilor sub ocupația otomană Alecu Vancl

CRONICA: Intrevederea dintre Fuehrer și Duce. — Intrevederea dintre Fuehrer și Mareșalul Antonescu.

CARȚI: George Acsinteanu, *Escadrila Albă*; Grigore Popa, *Itinerar spiritual*; Eugen Bădărău, *Cinematografia*; Cezar Petrescu, *Calea Victoriei*; Andrei Ion, *Pasiune ciudată*; Traduceri de Const. Apostol, Claudi Patrulius, Dem. Curteanu; — Reviste; — Spicuiri din presă despre „România Eroică; — Tabla de Materii pentru anul 1942—1943.

Numai aceia vor purta titlul glorios de educatori ai generațiilor de mâine, cari vor fi în acelaș timp eroi spirituali ai neamuui în care au văzut umina zilei.

Din „Spirit și Materie"
de I. Colfescu-Delaturda

Anul VI, Nr. 12 — Aprilie 1943

ROMÂNIA EROICĂ

REVISTA PENTRU PROMOVAREA ROMÂNISMULUI

Director: Ion Colfescu-Delaturda | APARE LUNAR | Redacția și Administrația București, Str. Antim, 19 Telefon 4.36.16

INVIEREA

Simțurile ne sunt date pentru a ne orienta în viață. Jocurile de umbră și lumină, vibrațiile aerului, transformările de tot felul ale materiei sunt tot atâtea variațiuni cari ne dau posibilitatea de a ne găsi drumul în orice împrejurare. Dar orientarea nu e numai de ordine fiizcă. E și de ordine spirituală, de ordine morală.

După cum în ordine fizică o lipsă de orientare sau o orientare greșită poate duce la suprimarea organismului nostru material, tot așa, în ordine spirituală, lipsa puterii de distincțiune între bine și rău, între adevăr și minciună, aduce după sine toate calamitățile pentru individ, pentru națiuni, pentru întreaga omenire. Conflictele dintre noi ca indivizi, între clasele sau categoriile sociale, între națiuni și state aici își au obârșia. Intunericul care domnește în suflete decide de toate suferințele noastre.

Sunt simțuri mai fine și sunt simțuri mai primitive. Orientarea în materie, ca și orizontul ce poți cuprinde stă în raport direct cu desvoltarea lor și cu starea în care se găsesc. Știința cu care se înarmează omenirea nu e decât o completare a simțurilor, o prelungire a lor, și, în consecință, dobândirea de noui mijloace de orientare iș de captare a puterilor de aservire a materiei la trebuințele noastre, de lărgire a orizontului, a puterii noastre de observație.

Un om, un popor bine adaptat mișcării materiei nu va fi expus pericolelor de moarte și va avea alte mijloace de reacțiune, decât indivizii și popoarele la cari știința e mai puțin desvoltată. Puterea noastră de pătrundere, acuitatea simțurilor noastre este aceea care ne îndrumează și ne garantează existența.

Dacă pentru prelungirea simțurilor noastre și a mijloacelor noastre de reacțiune, a trebuit mii de ani, pentiu a se ajunge, spre pildă, dela ochiu la telescop iș microscop, dela pumn la pușcă, la tun, la avion; pentru transformarea noastră morală, pentru orientarea internă, pentru lărgirea perspecti-

vei noastre pentru a distinge binele de rău, adevărul de aparenţe înşelătoare, a trebuit ca omenirea să sufere timp de milenii grele încercări pentru a se ridica la o concepţie superioară de viaţă spirituală.

Orientarea noastră internă a mers şi merge mult mai greu decât orientarea noastră în lumea materiei. Sunt concepţii şi deprinderi de cari omul nu se poate desbăra decât prin grele suferinţe.

Acesta e în definitiv rolul răului în lume: să trezească pe om din amorţire, să-l scoată din pasivitate, să-i biciuiască snâgele pentru a-l transforma, pentru a-i creea noui perspective în viaţa lui spirituală.

Acelaş rol îl joacă moartea, dizolvarea organismelor trecătoare. Nu se poate evoluţie fără moarte. Corpurile determinate numai prin moarte, prin succesiune, îşi pot schimba structura. Succesiunea generaţiilor nu-şi are o altă raţiune de a fi. Distrugerea de fiecare zi pe care o exercită puterile adverse asupra noastră şi moartea sunt vehicolele prin cari se pistonează progresul moral al omenirii, ca şi întreaga evoluţie a universului. Cel ticălos nu e ticălos pentrucă vrea să fie, e ticălos pentrucă reprezintă un standard inferior de viaţă spirituală, o stare inferioară de evoluţie morală.

Un astfel de cataclism, o moarte colectivă de mari proporţii a adus-o apariţia lui Christ pe pământ.

Odată cu răstignirea Lui o lume perimată a dispărut în neant.

Dar Christ a înviat. Şi, odată cu învierea Lui, s'a zămislit o lume nouă care şi-a făcut drum prin veacuri. După o lungă perioadă de incubaţie întreaga omenire a dobândit o nouă viaţă.

Şi, pentruca să se ajungă la acest rezultat, sute de generaţii au suferit martirajul.

Să coparăm omenirea de acum cu aceea care a fost înaintea lui Christos. Oamenii s'au înmulţit *„ca nisipul mării"*. Ordinea şi armonia de astăzi nu se poate compara cu ce a fost mai înainte. Popoarele globului au ajuns să se cunoască şi să stea faţă în faţă.

In întreaga această gigantică evoluţie rolul determinant l-a avut Europa creştină. Sămânţa aruncată de Christ pe pământ a rodit la infinit. Ea va trebui să rodească încă multe veacuri. Epoca de incubaţie încă nu e sfârştă.

Primenirea totală a omenirii, reînvierea ei în spirit, în lumina adevărului, rămâne încă o problemă a viitorului. Suntem condamnaţi de a continua a arde în focul Gheenei, înainte de a ne ridica spre o nouă viaţă spirituală, de a înfăptui domnia lui Christ pe pământ, de a putea să transpunem fiinţa Lui divină în carne şi în sânge.

Un astfel de rol îl joacă actulala conflagraţie universală. Popoarele angajate în luptă nu sunt decât vehicolele evoluţiei noastre spre spiritualizare, a ridicării noastre spre Dumnezeire. Insângerarea şi prăpădul în care am fost aruncaţi sunt mijloacele prin cari ne vom renaşte la o nouă viaţă, la o nouă ordine, la un nou spirit creator, prin cari ni se vor deschide perspective, noui orizonturi, prin cari ni se vor crea noui puteri pentru a guverna şi supune materia.

După cum Christ a înviat după răstignire, astfel ne vom regenera noi după actualul cataclism. Suferinţele noastre nu pot fi zadarnice. Ele sunt inerente progresului nostru spiritual. Prin moarte, prin eroism, se ajunge la viaţă. Grelele încercări, suferinţele, fac parte din ordinea imanentă a lucrurilor. E suficient să ştim că noi nu facem parte din rândurile puterilor destructive, din rândurile puterilor satanice, pentruca să fim siguri de viitorul ce ne aşteaptă.

Niciodată învierea lui Christos nu s'a serbat cu mai multă înfrigurare decât se serbează astăzi. *E icoana propriei noastre învieri.*

O nouă eră se deschide omenirii. O nouă ordine, o nouă viaţă se va stabili pe glob. Un pas gigantic spre progres e pe cale de a se realiza. Suntem în rândurile făuritorilor lui. Sângerarea noastră e sângerarea renaşterii. Suntem în rândurile Demiurgilor.

Invierea lui Christos din anul 1943 simbolizează propria noastră înviere. Ne renaştem din propria noastră cenuşe.

Poporul român care va fi mâine va fi altul decât acela care a fost ieri. Vom fi puternici, vom fi morali, vom fi spiritualizaţi. Vom dobândi noui perspective pentru a deosebi binele de rău, lumina de întuneric, adevărul de false aparente.

Ne vom pune în înaltă valoare ca popor, ca stat, ca misiune istorică de îndeplinit. Vom dobândi o nouă concepţie de viaţă, o altă organizare internă şi o altă încadrare în concertul popoarelor făuritoare de istorie.

Viziunea viitorului trebue să ne fascineze. Orice român trebue să se convingă că existenţa noastră de mâine nu va mai fi cea de ieri. Noi toţi trebue să trăim măreţia momentelor prin cari trecem, să ne reculegem, să rupem cu concepţiile învechite, să ne înoim sufleteşte. Trebue să ştim cu toţii că concepţiile despre viaţa internă a statului şi despre raporturile internaţionale vor suferi schimbări radicale.

Nouile piedestale pe cari ne vom ridica trebue să fie vii în inimile şi sufletele noastre.

Noui credinţe şi noui idealuri ne vor anima de acum înainte. Nu vom mai fi poporul static care am fost ieri. Nu ne vom mai mărgini la apărarea patrimoniului nostru ancestral, ci îl vom impune duşmanilor. Nu vom mai tolera ca să se ridice alţii prin forţă brută în spaţiul nostru vital. Vom

căuta să strălucim în cercuri cât mai largi, să împărtăşim şi altor neamuri binefacerile geniului nostru rasial.

In transformările pe cari le va aduce ziua de mâine în viaţa internaţională şi în configuraţia statelor vom fi prezenţi ca puteri active şi determinante. In orânduirea lumii vom avea cuvântul nostru de spus. Nu vom mai fi statul şi poporul de ieri cu graniţe sacro-sancte, ci poporul şi statul de mâine cu graniţele acolo până unde geniul rasei noastre îşi poate arunca razele binefăcătoare.

Se ridică la orizont dreptul muncii, dreptul creaţiunii. Vom fi prezenţi pe câmpul de bătălie creator, după cum am fost prezenţi pe câmpurile însângerate ale războiului. Geniul nostru pus în valoare ne va asigura ascensiunea în Europa de mâine, redată rasei ariene, pusă pentru totdeauna la adapostul invaziilor mongolice şi al expansiunii nesăbuite a slavilor dela nord, liberată de lepra iudaică şi de nefasta influenţă anglo-saxonă.

Sărbătoarea Invierii din 1943 simbolizează învierea neamurilor, învierea neamului nostru şi încadrarea lui în noua lume care se naşte.

ROMÂNIA EROICA

Voci din Presă despre „România Eroică“ :

Conştiinţa Română, Satu-Mare, 24 Mart. 1940 :

„România Eroică“. Acestei reviste — pentru promovarea românismului, care este tot odată şi organul Uniunii Ziariştilor Români din Transilvania — directorul ei i-a imprimat un nerv viu alături de o ţinută academică prin articolele sale doctrinare din cele mai serioase şi pline de temei.

Conţinutul acesta, cu colaborări de seamă scrise de tot ce are Ardealul mai luminat, ridică nivelul revistei, impunând-o la rang de tribună a românismului de dincoace de Carpaţi.

Conţinútul revistei o face oricui indispensabilă, deaceea „România Eroică“ nu trebue să lipsească din nici o bibliotecă şi nici unui intelectual ,ce se pretinde bun român.

Supărare [1])

Clopotele, clopotele, oare,
Pentru cine plnâg în înserare,
Parc'ar plânge la înmormântare?

Iar s'aude goarna cum răsună,
Iar s'aprinde peste munţi furtună,
Someş ,ce te sbaţi din mal în mal,
Iar mai moare-un frate în Ardeal?

Ce-a greşit nenorocitul frate,
De-i legat cu mâinile la spate?
Moare poate, pentru libertate?

Vin mereu din ţara mea suspine...
Doamne, cine vrea să le aline?
Cine?

Până când vom rătăci plângând,
Bieţi pribegi, cu suflet bun şi blând?
Spune-mi Doamne, spune-mi până când?

Trec Românii alungaţi, pe stradă...
Poartă'n inimi sbucium de baladă —
Nimeni nu mai vrea deacum să-i vadă?

Piatră de hotar fără de nume,
Fraţii mei tot pleacă şi-azi în lume,,
Căci ar vrea străinii să-i sugrume...

Lângă tine-au poposit aici
Mamele ducând copiii mici,
Şi flăcăi şi fete şi bunici...

Clopotele, clopotele sfinte
De-o plecare îmi aduc aminte...

Era seară, mohorîtă seară...
Ce sfârşit întunecat de vară,
Când ne-am pomenit fără de ţară...

Şi de-atuncia anii trec mereu,
Dorul taie brazde'n pieptul meu —
Parcă ne-a uitat şi Dumnezeu...

---

1) Din „Drum Nou“, Turnu-Măgurele, 31 Martie 1943.

N'avem zâmbete, nici bucurie,
Jalea noastră nu se poate scrie —
Aripi frânte, supărare, pribegie...

Decebal!
Scoală-ți oștile, și triumfal
Poartă-le prin tristul meu Ardeal!...

de IUSTIN ILIEȘIU

INVIEREA DOMNULUI, INVIEREA NEAMULUI

Nici când Sfintele sărbători în cari măreţul martiraj al Celui care a cunoscut toate prigoanele, toate suferinţele, nu au luat o înfăţişare mai asemănătoare cu vremurile Golgotei.

Astăzi, ca atunci, se cutremură pământul subt povara păcatelor şi a groaznicelor ispăşiri. Astăzi, ca eri, se răstignesc cei buni, cei drepţi. Astăzi, ca eri, mulţi se leapădă şi nu înţeleg poruncile Domnului.

Astăzi, ca eri, fariseii duc război de exterminare.

Lacrmi multe curg pe tot pământul, care îşi aşteaptă mântuirea dela Dumnezeu ce singur mai poate face minunea împăcării şi salvării omenirii îmbătată de sânge, înebunită de voinţa de nimicire colectivă.

Astăzi, ca eri, sunt oameni cari cred că puterile materiale pot schimba faţa lumii, uitând nimicnicia omenească şi învăţăturile istoriei care în fie ce clipă, la orice cotitură, ne arată că singură Dumnezeirea rămâne pârghia neatinsă, de milenii, ce stăpâneşte şi guvernează universul.

Pe rând vedem prăbuşindu-se sub ochii noştri încremeniţi capitalismul feroce, puterile materiale ispititoare de bani.

Cine ar fi cutezat a prevesti această rostogolire ce face din potentaţii ce domneau prin bani la Amsterdam, Roterdam, Anvers, Paris, nişte cerşetori cari nu au putut salva bunurile ce le socoteau mai presus de viaţă! Nu întâmplător a căzut un groaznic flagel asupra unor centre, ce simbolizau cetăţile de năruire a sufletelor ce aşezaseră omenirea pe temeiuri în cari talerii de arginţi erau factorii determinanţi de viaţă sau moarte, în cari nesocotinţa şi desfrâul trebuia, prin foc şi sânge, să fie înlăturate, iar omul înviat prin lacrimi, jertfe ş mari ispăşiri.

Pe rând, împărăţii trufaşe ce puseseră negarea divinităţii pe primul plan al doctrinei lor, sunt lovite şi greu încercate.

Nimeni nu este cruţat, căci creştinii s'au lepădat de regulele Evangheliei, mulţumindu-se cu formele rituale la botez, căsătorie şi moarte.

Practicanţi şi pilduitori de creştinism n'au mai fost, ci numai materialişti speculanţi, al căror scop de viaţă a fost îmbogăţirea fără limită şi fără ruşine, care nu putea să nu ducă la o catastrofă şi la o prefacere generală.

Lăcomia individuală a dus la lăcomia colectivă.

Impărăţiile nu mai ştiau cum să robească oameni şi pământuri. In dorul de îmbogăţire s'au ivit certuri cari au dus la acest măcel fără seamăn ce va rămâne ca o pată groaznică pe rasa albă şi pe continentul european de unde a pornit.

Astăzi, în preajma sfintelor sărbători, rugi fierbinţi să se ridice din orice cămin, din orice colibă, din orice palat, cerând *ertare, salvare,* pentru neamul nostru, ai cărui străbuni au fost creştini adevăraţi, plini de suflet, şi cari, prin jertfe, ne-au ocrotit, dealungul veacurilor.

Sfintele Paşte ale anului de isbăvire 1943, sufletele eroilor veacurilor şi ale celor ce s'au ridicat de pe câmpurile de bătălie şi Dumnezeu din etern să ne aibă în sfânta Lor pază. INVIEREA DOMNULUI SA FIE INVIEREA NEAMULUI.

ALEXANDRINA GR. CANTACUZINO

Puterile anglo-saxone forţează imposibilul. Se pierde din vedere faptul esenţial că, se naşte o lume nouă, că se produc realităţi spirituale cari neagă restaurarea vechilor stări de lucruri şi implică, în principiu, dispariţia lor, ca forme de stat şi ca puteri dominatoare.

Cloaca zdrobită

In fund de viață răscolită
se zbate un suflet de ostaș...

. . . .

Din inima orașelor înfrânte,
de cei ce le-au trădat,
și-a Rugăciunei — ocolită
de cei plini de păcat —
din tot ce-a fost și este
cutremurat din fire,
și-abătut din loc,
o Cruce vie se arată
și 'nfige un gând divin
în creasta durerilor neprihănite
și-a luptelor îmbătrânite
ce îmi revin în minte,
ca un puhoi, ca un noroi,
din trecutul blestemat al
hoardelor deslănțuite peste noi!
Un gând divin de mântuire
a tot ce țara mea a suferit,
un gând de depășire a noastră,
a tuturor ce-am pătimit...
Căci peste tot ce sântem și vom fi
ne vom găsi în adorare
cutremurați de-o înfiorare sfântă
— creați din nou — ca într'un
botez de fericire a unei Religii
reînviată, purificată,
cu-adevărat vii,
sălășluită în pepturi
mii și mii.

Religie nouă, prinzându-ne pe toți,
salvați de ea...
Iar viața mea contopindu-se
în genul Ei dumnezeesc,
va fi din nou curată,
liberată de tot ce-a întinat-o,

ca pe drumurile calvarului
suprem al cloacei
sufletelor de pradă
de blestem, să se înalțe
Sfânta Cruce, Sfânta Țară!

ELENA BACALOGLU

MUNCA CREATOARE

„Am simțit mereu o mare dorință, să învăț a deosebi adevărul de minciună, spre a vedea limpede faptele mele și a păși cu încredere în viață".

DESCARTES

Greșim cu toții. Tineri și bătrâni. Este greu să despărțim exact : ziua de noapte; lumina de întuneric; minciuna de adevăr și binele de rău. Lupta este veche. Năzuim mereu, dar cu greu înaintăm spre perfecțiune.

In veacul trecut, Evreul Karl Marx a svârlit asupra maselor de muncitori înfometați după dreptate, o lozincă : **lupta de clasă,** cu strigătul satanic : **„Muncitori din lumea 'ntreagă, uniți-vă!".**

Aceste formule au fost mitul gloatelor de muncitori timp de un veac. S'a scris foarte mult și s'a realizat puțin. Cauza, este eterna lipsă de sinceritate și adevăr în conducere. Masele de muncitori au continuat să agite steagul roșu, împovărate de mizeria veacului al XIX-lea, liberalist și umanitarist — **Veacul revoluției franceze !**

In acest timp capitaliștii s'au adăpostit comod după paravanul interesului lor, și au continuat exploatarea nemiloasă a omului prin om. Din când în când, pe unele locuri ei apăreau chiar în mijlocul muncitorilor, ca democrați, fiindcă așa le cerea interesul lor.

In numele democrației, finanțele naționale și internaționale organizau trusturi, carteluri și **„Uniuni"** de mari întreprinderi și exploatări, cari încingeau de multe ori întreg globul pământesc. Așa au apărut, pe lângă regele politic, **„regele oțelului", „regele petrolului"** și alții.

Cei mai mulți au apărut în țările democrate: Anglia și America.

Capitalul „OM" nu conta și nu era luat în bilanțul marilor întreprinderi. Munca era considerată ca o ispășire a păcatului original.

Dar, lupta a continuat, jidanul Karl Marx a găsit aci un teren vast de exploatare. El a formulat dictatura proletariatului. Răsturnarea valorilor de către regimul comunist a prăbușit poporul rus în cea mai neagră mizerie. Omul valoare a fost condamnat să se înglobeze turmei anonime, fără nici o deosebire de calitate în munca creatoare. Un popor de 160 milioane locuitori a fost îngenunchiat și condamnat la degradare, prin influența iudaismului răsbunător.

La noi s'au încercat aceleași metode. Până acum n'au reușit. Pericolul n'a trecut, cât timp mai avem pe pământul țării noastre un picior de jidan. Ei lucrează în ascuns și cu bani grei. Au o artă în a prezenta minciuna, drept adevăr. Așa se explică înlocuirea dramatică a Sf. Tinerețe cu Sf. Ignoranță, mucegăită de vreme!

O spunem verde și pe față. Membrii unei familii ajung de multe ori la neînțelegeri. Tot astfel și în sânul unei națiuni. Noi vom sta mereu cu fața la icoană și, în spiritul Ademărului, care ne va feri să uităm interesul Patriei și al Neamului, **vom lupta, pentru biruința Sf. Cruci.**

Astăzi, suntem foarte aproape de prăpastie. Se știe cine ne-a împins până aci. Nu este bine să mergem mai departe cu ochii închiși. Cei cari ne împing dela spate, abia așteaptă prăbușirea, ca să se repeadă ca hienele asupra noastră. Ei urmează un plan diabolic și bine stabilit: **divide et impera.** Vai de acei cari nu dau toată înțelegerea acestei maxime.

Am văzut și cunoscut destule. Cei cari agită lupta de clasă sunt, sau ignoranți, sau de rea credință. Printre ei sunt

cei mai mulți Evrei. Din prăbușirile politice ei au avut întotdeauna de câștigat. Avem destule exemple în istorie.

Este drept că avem o problemă de rezolvat: **problema echității și justiției sociale!** Aceasta însă numai prin rezolvarea problemei naționale, a supremației elementului național, în viața economică. Noi susținem primatul muncii creatoare și disciplinate, în sânul națiunii noastre, fiind convinși că acesta este izvorul ei de viață și trăinicie. Nu este vorba de a proclama întâietatea unuia sau altuia dintre factorii de producție, ci de necesitatea de a li se acorda fiecăruia importanța ce i se cuvine.

Nu trebue să neglijăm neștiința și pasiunea, înăsprite de criminalele acte de nedreptate cari infectează organismul social. Simțim cu toții ceva în atmosferă, ceva care apasă pe sufletele celor mulți și obijduiți, **dar mai ales pe conștiința unora!...**

O greșală nu se repară niciodată cu o nedreptate. Întunericul se alungă cu lumina, iar durerea, cu mângâierea!

Dreptatea socială, coheziunea, dragostea, întrecerea care trebue să existe între toți factorii de producție, cași între conducători și conduși, sunt factorii determinanți ai oricărui progres.

Pilda Marelui Reich ne stă în față. Germania a rezolvat foarte ușor și repede conflictul dintre capital și muncă: prin cointeresare și echitate în cea mai mare măsură. Crearea de uzine model și mai exact: „Uzina naționasocialistă model" a rezolvat fericit conflictul dintre capital și muncă. In uzinele model primează omul și nu mașina. Omului se acordă toată grija, fiind considerat cel mai prețios capital politic și economic.

Germania, încă de pe timpul lui Bismark, a înțeles că politica socială este cea mai bună politică economică. Însăș cancelarul Hitler are grijă ca la 1 Mai a fiecărui an, să decoreze uzinele în care s'a reușit să se ajungă la o colaborare armonioasă între capital și muncă, pe baza principiului naționalsocialist german.

„Drapelul de Aur" și decorațiile acordate uzinelor model, au făcut sudura între capital, tehnică și brațele muncitorilor. Muncitorul cel mai de jos, ca și conducătorul uzinei,

tehnic sau financiar, simt aceeași dragoste și mândrie, când văd clocotind pământul de activitatea uzinei.

Peste tot conducătorul uzinei este exemplul viu de activitate, conștiinciozitate, autoritate dreaptă și omenească. El înțelege cel mai mult nevoile muncitorilor săi. Pentru el conducerea este chestie de încredere. El are o mare răbdare și stăpânire de sine. Măsurat în gesturi, vorbe și fapte. Este cel dintâi în uzină, și pleacă ultimul. Peste tot privește, examinează și apreciază pe fiecare cu mare băgare de seamă. Laudă pe cei vrednici, îndeamnă pe cei nepricepuți și stângaci, știind că de recunoștință și mulțumire are nevoie fiecare om care lucrează.

Aici este o nouă biruință germană. Este o biruință mai sigură decât cea de pe câmpul de luptă. Muncitorul german cunoaște azi toate binefacerile civilizației. El citește, se duce la teatru, face sport și călătorii.

Recreația nu mai este o favoare, ci un drept, ce se respectă cu sfințenie de conducătorul uzinei. Nu este îngăduit muncitorului german să muncească în uzină până ce se istovește. El este dirijat și obligat să se cultive și să se conserve ca element productiv și de interes național. In fiecare om, din neamul german, statul național-socialist vede un capital, pe care-l cultivă și-l conservă. Omul reprezintă centrul preocupărilor într'o uzină model. Peste tot:

Educație profesională model ;

Protecție model a sănătății poporului ;

Căminuri și locuințe model.

Ucenicii nu mai sunt exploatați de egoismul nemăsurat de odinioară al patronilor. Peste tot ei sunt instruiți și ocrotiți. Familiile numeroase primesc ajutor familiar. Statul dirijează și subvenționează construcții de locuințe igienice și construcții de case, cu grădinițe și parcuri pentru copii.

Intr'un cuvânt, Germania vrea să fie cel mai mare și mai bun stat social, în granițele căruia să trăiască oameni liberi, sănătoși și destoinici, care și-au creeat acea ordine socială, care face ca viața să merite să fie trăită, — o **viață de muncă și bucurie**.

— Dar, la noi cari și când vor înțeege și aplica astfel de măsuri? Avem sub ochi puterea exemplului, — prin

armata germană — și refuzăm să dăm atenția necesară elementului om, ca valoare politică și economică, în desvoltarea națiunii.

Legi și regulamente cu caracter social, destule ! Realizări durabile, puține. Cauza? Lipsa de înțelegere și apropiere între generații, între factorii sociali și de producție. Dușmanii noștri de totdeauna, suntem noi înșine, prin lipsa dreptății sociale, a respectului, a iubirii care să descopere pe unii față de ceilalți și să creeze coheziunea indispensabilă care să facă din noi toți o singură putere creatoare. Evreul Karl Marx, din zilele noastre, ne-a aruncat o nouă formulă de discordie: lupta între noi pentru parvenire, lupta între generații !

Luptă între generații; ce aberațiune ! Nici nu se putea o formulă mai captivantă pentru naivii culturii noastre. Au prins această formulă din vânt, au discutat-o și comentat-o în fel și chip. Pentru mulți ea a rămas un fapt just și aplicabil. Sunt mulți care o discută cu mândrie, ca și semidocții marksismului de odinioară. Ei trăiesc și discută încă sub vechile influențe ale iudeomarxismului massonic.

Se uită că națiunea este un organism viu, care trăiește și se desvoltă normal. Și că, într'un stat național, elementul viu — populația — este asemenea unui arbore, care se sprijină temeinic pe trunchiul și rădăcinile sale adânc înfipte în pământ. Iar generațiile succesive nu sunt alta, decât învelișurile stratificate ce învelesc și îngroașă în fiecare an trunchiul copacului. A proclama lupta între generații, este a răsvrăti învelișurile trunchiului de copac, care-i dau tăria și posibilitatea de existență.

Cunoaștem ura lui Irod contra copiilor, — **printre cari a venit Iisus pe pământ** — mântuirea omului de păcatul original, precum și cearta plebeilor și a patricienilor, împăcați prin mediația și exemplul lui Menesius Agrippa. Suntem tentați să comitem o greșală: fie unii, fie alții; bătrâni sau tineri. Cei de jos ca și cei de sus, tineri și bătrâni, — **dar numai cei buni** — suntem trunchiul aceluiași neam dacic care vrea să trăiască, vrea să învingă, vrea să fie mare și puternic.

G. FACAOARU

BASARABIA

Orice se întrupează în materie se închiagă întâi în ordine spirituală. E un adevăr care nu trebue să scape nimănui. Serbările din Basarabia, ocazionate de aniversarea zilei Unirii dela 27 Martie 1918, au dat ocazia la comentarii semnificative cu privire la necesitatea perpetuării graniţelor noastre de răsărit, în configuraţia actuală, nu numai pentru noi, dar pentru siguranţa Europei, pentru interes general european.

E îndeobşte cunoscut că Rusia, încă dela primele ei manifestări, a simţit necesităţi acute de a se extinde în direcţia tuturor punctelor cardinale, fără a se ţine seama de substratul etnic şi călcând în picioare orice drept de liberă dezvoltare a poporelor pe care le întâlnea în cale.

Astfel s'a ajuns la extinderea Rusiei, până la Oceanul Pacific, până în China, Afganistan, Persia, Turcia, în părţile asiatice, şi până la Prut, Marea Baltică şi fruntariile Germaniei şi Ungariei, înspre apus, şi la năzuinţele irezistibile de a se extinde mai departe, până la Adriatica şi Marea Mediterană în părţile noastre, şi până la Golful Persic şi Fruntariile Indiei, în Asia.

Este de asemenea îndeobşte cunoscut că aceste necesităţi de expansiune au luat sub bolşevici o astfel de amploare, încât ameninţă cu cutropirea întreaga Europă, întreaga Asie, Globul întreg, şi cu stingerea focarelor de civilizaţie şi cultură cari au dat până acum raţiunea de a fi a popoarelor Europei.

Intrucât spiritul este acela care guvernează materia, este cazul de a ne întreba din ce profunzimi spirituale porneşc aceste năzuinţe, şi dacă, în stadiul actual de dezvoltare a omenirii, aceste năzuinţi pot avea şansa de a se transforma în realităţi materiale, în înfăptuiri pe teren.

In adevăr, ce a împins statul, insignifiant la început ce s'a închegat în jurul Moscovei, ca să treacă peste trupul altor formaţiuni statale şi să ajungă la gigantica dezvoltare de astăzi? Nu cumva acest stat are menirea de a juca, în împrejurările actuale, rolul de unificare pe care l-a avut altădată Imperiul Roman?

Pentruca să răspundem la această întrebare, nu e nevoe de prea multă gândire. E suficient dacă ne referim la mobilele cari împingeau la faptă pe vechii conducători romani şi la mobilele cari au împins şi împing la faptă pe cconducătorii moscoviţi; la starea în care se găseau popoarele pe cari le-a unificat Roma şi la starea în care se găsesc statele pe cari vrea să le cutropească Moscova.

Cât timp Moscova s'a găsit în faţa unor popoare neînchegate, acţiunea ei a progresat. Ea a reuşit chiar să subjuge şi popoare superioare, ca finlandezii, polonezii şi parte din români. Astăzi însă, când se găseşte în faţa poporelor purtătoare de cultură ale Europei şi ale Asiei, năzuinţele ei din trecut nu mai pot avea şansa de a se putea realiza.

Intr'un singur caz năzuinţele cutropitoare ale slavilor de nord, ar putea duce la rezultat, în ce priveşte popoarele cu o cultură superioară faţă de a lor: **Cazul când aceste popoare ar fi ajuns la o astfel de decădere morală, încât salvarea lor, salvarea omenirii, nu s'ar putea realiza decât prin aruncarea lor într'o nouă incubaţie, într'un nou ev mediu, într'un haos milenar, din care să poată eşi o nouă cultură, o nouă civilizaţie, lipsite de scăderile acelea care va fi dispărut sub acţiunea corosivă a barbarilor dela nord.**

Noi suntem prea aproape de evenimente pentru a ne da seama de rolul lor epocal. Suntem incontestabil la o răscruce milenară a genului uman. Intrebarea, dacă transformarea de structură a societăţilor omeneşti se poate sau nu realiza, fără un nou prăpăd asemănător aceluia care a dus la distrugerea imperiului roman, îşi are în adevăr logica ei. Transformările radicale nu se pot face în omenire fără mari cataclisme, după cum în viaţa individuală nu se pot face asemenea transformări fără moarte, fără curgerea perpetuă a generaţiilor, cari fac ca dela o generaţie la alta societăţile omeneşti să-şi schimbe aspectul şi care determină evoluţia tuturor popoarelor.

După cum în viaţa noastră individuală e nevoe de moarte de uitare, de trecerea râului **Sfix** al Infernului, pentru ca să se creeze progresul, tot aşa, în mare, în crearea ccondiţiunilor propice de progres pentru marile conglomerate umane, e nevoe de moarte, de uitare, de mari peri-

cade de întuneric, de prăpăd, de suferință, pentruca, din toată această eclipsă, să poată eși o omenire reîmprospătată, gata de noui lupte, de noui eroisme, de o nouă spiritualizare, de o nouă înălțare spre Dumnezeire.

Fără moarte, fără suferință, noi nu ne despărțim de scăderile, de păcatele cari au pus stăpânire pe noi. Acesta este focul purificator al **Purgatoriulu**, peste care niciun muritor nu poate trece, fie el sub aspectul individului, fie sub aspectul conglomeratelor umane sau sub aspectul întregii omeniri. Și dacă în acest foc mistuitor de iad, indivizi, societăți omenești, popoare, dispar fără de urmă aceasta însemnează că starea lor spirituală era condamnată, prin însăși structura ei, focului veșnic al **Iadului** din care nu există scăpare.

Dar, pentruca să poată veni suferința, prăpădul, moartea purificatoare, trebue să existe și microbul descompunerii, puterea destructivă, care să aducă după sine moartea și prăpădul.

Dacă prăpădul e parțial, organismele se refac. Dacă din contră, organismul nu rezistă, altul îi ia locul.

In actuala conflagrație mondială, Rusia Sovietică și anglo-americanii joacă rolul microbilor de descompunere.

Despre rolul lor destructiv am mai avut ocazia să ne ocupăm. Pleava umană dela nord nu poate fi generatoare de noui progrese. Anglosaxonii, la rândul lor, nu pot ajunge la restabilirea fostelor stări de lucruri.

Ambele aceste forțe nu pot avea decât rolul microbilor destructivi, meniți de a pune omenirea la grele încercări, pentru a se putea ajunge, sau la purificarea ei; sau la distrugerea actualei stări de lucruri în favoarea unei morți, a unui haos în care să se poată incuba, prin secole, o nouă organizare; să se poată întrupa un nou spirit creator; să poată eși din ruine o lume nouă, lipsită de scăderile, de păcatele cari au dus la moarte, la ruină, lumea veche.

Aceasta e problema care trebue rezolvată, pentru a ne da seama de drumul pe care-l parcurgem astăzi; pentru a ști dacă mergem la moarte sau la triumf.

Suntem noi destul de decăzuți din punct de vedere spiritual, pentruca, pentru regenerarea noastră, să fie nevoe de moarte, de haos, de căderea noastră într'o nouă epocă milenară de întuneric, de prăpăd?

S'ar putea crede, judecând după aparențe. Insăș apariția bolșevismului ar fi o dovadă concludentă. Lumea slavă a fost tot timpul un focar de infecție. Expansiunea teritorială nu ducea decât la aservirea altor popoare, în profitul potentaților de totdeauna. Armatele țarilor nu purtau cu ele decât ambițiile autocraților, ascunse după un misticism întunecat. Neavând o ideologie creatoare, tot ce s'a creat s'a creat pe nisip. Nu s'a putut ajunge decât la nihilismul specific care a deschis larg calea spre bolșevism.

Bolșevismul însă s'a dovedit mult mai puternic decât vechia formă de stat dominată de autocrații creștini. Iudaismul, persecutat sub vechii țari, a inoculat nouei stăpâniri un virus care a ridicat în proporții maxime potențialitatea destructivă a slavismului nordic. Mistica haotică a maselor slave, puse la remorca jidovimii, a creat un instrument de război la care niciodată nu ar fi putut să ajungă vechia formă de stat.

Jidovimea se răzbună. Distrugerea internă a Rusiei, din punct de vedere spiritual, e desăvârșită. Transformarea maselor în roboți și punerea acestora în serviciul necesităților destructive iudaice a creat formidabila forță armată care ne stă în față.

Dar sunt fapte, înfăptuiri istorice, cari ne dovedesc, fără putință de conesare, că nu putem cădea sub loviturile iudaismului prin intermediul coadelor de topor constituite din roboții dela nord și din plutocrații anglo-americani.

Pentruca să poată veni această cădere, ar trebui să avem simptome de descompunere cărora aceste forțe destructive să nu facă decât să se suprapue. Nimic nu vine în mod izolat. Trebue să existe un curent de descompunere, de desagregare. Din fericire însă, pentru generațiile noastre, nu-l întâlnim nicăeri pe glob. Din contră, fenomenele generale de regenerare și de reconstrucție se țin lanț pretutindeni în decursul ultimelor secole.

Să ne referim la noi. In nu mai mult decât un secol românismul s'a închegat într'un stat național și a făcut progrese cari nu pot fi anihilate prin evenimente contrare. Ar

fi să se risipească forțe în mod zadarnic, ceeace în ordinea naturală a lucrurilor nu poate avea loc.

Italia a făcut și ea progrese uimitoare. Dela dezagregarea de altădată a ajuns la fascismul și imperialismul mussolinian.

Cât despre Germania lui Hitler, uimitoarele progrese realizate și puterile formidabile ce a scos din rărunchii ei sunt o dovadă vie de tinerețe și de plin avânt constructiv. Japonia ne dă aceeaș dovadă. Alte state și popoare sunt pe cale de a se transforma în aceeași direcție. Nicăeri pe glob nu se prezintă fenomene de dezagregare cari să desmintă linia de desvoltare a omenirii în ordinea spirituală care conduce marile evenimente prin cari trecem și armatele marilor popoare angajate în crâncena încleștare a actualului război.

Toate acestea ne dovedesc că nu se poate merge înapoi, ci numai înainte. Ceeace s,a întâmplat cu noi în 1940 nu desminte cele afirmate. Din contră ele sunt o dovadă. Cât timp ne legam de mentalitatea trecutului, eram pe punctul de a ne năruí împreună cu ea. Odată ce am intrat în ordinea cea nouă, valurile ne-au luat cu ele. Totul a fost pasager. Soarta noastră e asigurată.

Puterile destructive tind la distrugerea Germaniei și a Italiei. Ne putem noi măcar imagina o Europă și o lume în care geniul Romei și formidabila putere creatoare a Germaniei să fie anihilate și înlocuite cu bolșevismul dela nord sau cu plutocrația nord-americană puse la remorca iudaismului?

Simpla întrebare ne dă răspunsul. Imperiul Romei a fost în continuă ascendență mai bine de un mileniu. A trecut și el în acest timp prin pericole mortale. Dar le-a trecut cu succes. A pierit numai atunci când fenomenele de descompunere se generalizau și au pregătit terenul propice pentru agenții detsructivi, pentru agenții morții.

Noi trăim astăzi cu totul alte timpuri. Nu noi cei din axă trăim epoca de dezagregare, ci puterile adverse. Plutocrația e pe cale de lichidare. Bolșevismul e o crimă în contra genului uman. Omenirea nu se poate bolșeviza, nici iudaiza. Și nici nu poate fi fixată în vechile formule perimate, cum ar vrea anglo-saxonii.

Suntem o continuă apă care curge. Nimic nu poate stăvili apele fluviilor ca să se scurgă în oceane. Nimic nu ne poate împiedica ca să ne înălțăm spre Dumnezeire. Omenirea nu se poate materializa. Nu se pot transforma oamenii în roboți și nici nu se pot menține paraziții la suprafață.

Bolșevismul sub formă rusească nu este decât un produs al stăpânirii criminale a țarilor. Crima a generat crimă. Pentru Rusia, bolșevismul este continuarea și intensificarea operei de descompunere, de dezagregare la care o condamnă noua spiritualitate care pune stăpânire pe popoare. Armatele axei o vor duce la bun sfârșit. Ele au menirea de a scoate masele umane dela nord de sub acțiunea nimicitoare a bolșevismului, de a le reface și de a le reda omenirii ca puteri creatoare, alături de celelalte forțe cari țin sus flacăra culturii și civilizației.

Axa duce o luptă de solidarizare, de spiritualizare, de construcție universală.

Pe când în rândurile axei poporale și statale sunt în plină eră de tinerească ascensiune, opera de descompunere produce ravagii în rândurile adverse.

Din războiul trecut, Rusia a eșit condamnată în principiu. Ea e oprea întunericului și a agresiunii. Nu poate să nu meargă spre destinul ei.

Latifundiile intercontinentale ale anglo-americanilor nu au eșit nici ele mai puțin condamnate din acel război. Cum s'ar putea consolida ele astăzi!

Războiul trecut a fost un război de eliberare din cătușele agresiunii și ale paratizismului. El a realizat numai în parte această eliberare. Războiul actual nu face decât să-i continue opera în condițiuni mult mai prielnice.

De aceea serbările pentru aniversarea unirii Basarabiei au avut un răsunet atât de amplu în presa europeană. Serbările acestea nu erau numai un răspuns la aniversarea armatei roșii, la năzuințele agresive ale maselor de roboți dela nord, dar și o demonstrație europeană a necesității de a se stăvili și nimici agresivitatea și parazitismul nordic pus la remorca iudaismului.

Dar nu a fost numai atât. Se cere restabilirea valorilor. Popoarele simt organic destinele ce le așteaptă. Pentru ce masele nordice ar fi îndreptățite a năzui la stăpânirea altor

popoare! Necesităţi similare de expansiune pot răsări în sufletul oricărui popor.

Chestiunea e, ce le stă la bază? Necesitatea de a eşi la mări calde, de a-şi crea drumuri, de a-şi deschide debuşeuri şi alte necesităţi de acest gen, nu sunt suficiente. Pentru a se justifica o asemenea necesitate trebue să trecem în ordine spirituală.

Dacă ruşii năzuesc spre apele calde ale Bosforului, pentruce nu am năzui noi spre aceste ape? Dacă ei simt necesitatea de a trece peste trupul nostru, pentru ce nu am simţi noi necesitatea de a le tăia pentru totdeauna acest gust?

Moscoviţii s'au întins în toate direcţiunile, subjugând şi martirizând popoare streine. Acum, puşi la remorca jidanilor, tind spre acest scop cu mai multă tenacitate. Ei s'au întins până la Marea Neagră, până la Nistru, înghiţind o bucată de vreme şi Basarabia noastră.

Pentru a întreprinde toate aceste agresiuni, nu au avut niciun drept în afară de acela al celui mai tare. Astfel au ocupat Crimeea, Caucazia, şi ţinuturile până la Nistru.

Dar aceste teritorii nu erau ruseşti. Dacă necesităţi de ordin strategic, economic i-au împins la ocuparea lor, pentru ce nu ne-ar împinge şi pe noi la ocuparea acestor teritorii necesităţi mult mai îndreptăţite?

Noi suntem un popor de rasă superioară. Noi avem în sânge o moştenire ancestrală care ne identifică cu rolul multmilenar al Europei pentru culturalizarea lumii. Noi putem avea un rol constructiv de prima forţă în aceste teritorii.

Deşi nu s'a pus nicăeri pe tapet rolul nostru dincolo de Nistru şi dincolo de Bug, totuş aniversarea liberării Basarabiei, pune în conştiinţe, direct sau indirect, această elementară chestiune: **Dacă vrem să facem din Nistru graniţa de răsărit a civilizaţiei europene, trebue să ne mai asigurăm şi spaţiul vital, pentruca această graniţă să devie o realitate.**

Nu mai pot fi lăsaţi ruşii stăpâni în Crimeea şi în Caucaz. Trebuesc izgoniţi din teritoriile de dincolo de Bug. Marea-Neagră trebue pusă la adăpost de agresivitatea rusească, pentru totdeauna.

Acesta e rolul Basarabiei şi al graniţei Nistrului. Noi trebue să rămânem stăpâni pe cetatea Odesei şi pe ţinuturile cari pot deschide poftele expansioniste ale maselor informe dela nord.

Nu se poate asigura o graniţă, fără a se restabili mai întâi în conştiinţe valorile. Nu se poate tolera această răsturnare de valori: **Un popor strein de civilizaţie şi cultura Europei, un popor mongolizat, într'un stadiu primitiv de desvoltare, să ocupe teritorii întinse, să neliniştească desvoltarea vecinilor, să stăpânească punctele strategice şi spaţiile vitale, pe cari de drept nu le pot stăpâni decât aceia cari le pot da adevăratele lor roluri de cultură, de civilizaţie, rolul lor constructiv european.**

Aniversarea eliberării Basarabiei nu poate fi streină de acest fel de năzuinţi. Europa, marii noştri aliaţi, nu pot fi streini de această necesitate de restabilire de valori şi de inversare de roluri.

România trebue să aibă partea sa din moştenirea lichidării agresivităţii Rusiei ţariste şi bolşevice. Europa nu poate să nu-i recunoască acest drept. Suferinţele ei din trecut şi imensele sacrificii pe cari le-a făcut, pe cari le face şi pe cari le va mai face în acest război, nu se pot solda cu o restabilire a fostelor stări de lucruri dincolo de Nistru şi dincolo de Bug.

Aceasta e în toată amploarea ei problema europeană care se pune sau care se va pune mâine în legătură cu Basarabia şi cu graniţa noastră dela răsărit.

Aici se joacă soarta noastră, soarta Europei pentru secole îndelungate. Nu numai pentru Germani, pentru Europa, pentru lumea întreagă, dar mai ales pentru noi, războiul acesta e făuritor de noui destine; e un război de viaţă şi de moarte.

Bolşevismul e rezultanta guvernării criminale a ţarilor, a nihilismului maselor slave, a iudaismului dizolvant internaţional, a colaborării democraţiilor de eri şi a complicităţii anglo-saxone.

Popoarele sănătoase ale lumii sunt cu hotărâre în tabăra adversă, în tabăra în care ne găsim noi, în tabăra acelora în cari se întrupează lumea de mâine, a acelora cari se sacrifică eroic pe câmpurile de bătădie.

Prăpădul nu poate veni în rândurile noastre. Nu se poate sălăşlui decât în rândurile tabărei adverse. In rândurile adversarilor, sunt fabricile de microbi pe cari îi seamănă. Ei vor trebui să piară de pe urma acţiunii lor dizolvante.

Noi şi popoarele din axă, în plină ascensiune creatoare, nu putem fi decât beneficiarii acestei acţiuni. Suntem puşi la grele încercări, pentruca cu atât mai mult să putem fi demni de rolul măreţ, de rolul creator ce ne rezervă viitorul. Suntem aruncaţi în focul purificator. Toţi ceica suntem capabili de regenerare vom eşi imuni din acest foc al gheenei. Vor pieri numai aceia a căror existenţă face una cu tarele trecutului.

Afirmaţia Fuehrerului că prăpădul se va arunca în rândurile adversarilor, nu în rândurile popoarelor axei, nu e numai o profeţie, e o viziune în spiritualitatea care guvernează evenimentele şi care nu ne poate da o altă realitate.

Microbii dizolvanţi şi cultivatorii lor nu se poate să nu piară. Dispariţia lor în iadul pe care l-au provocat stă în ordinea imanentă a lucrurilor.

Lumea bolşevico-anglo-saxonă s'a transformat în instrument destructiv pentru ea însăş şi în cel mai puternic agent purificator pentru puterile adverse pe care l-a întâlnit istoria. Diavolul distruge pentru a crea, dar nu creează pentru el, ci pentru aceia pe cari vrea să-i nimicească. Cu cât pune mai multe puteri în linie de bătae, cu atât mai puternici vor eşi adversarii; cu atât mai apţi, mai demni şampioni ai lumii de mâine.

Rolul creator al bolşevico-anglo-saxonilor în rândurile adversarilor lor nu-şi găseşte pereche în istorie. A le sta în faţă e un sacrificiu nemăsurat, dar şi o dovadă de putere de purificare şi de glorie nepieritoare.

Sunt două puteri cari stau faţă în faţă. E puterea satanică care vrea să distrugă, însă care nu reuşeşte decât să purifice şi să înalţe pe cei vizaţi, pe adversarii cu cari se războeşte. Şi e lumea tânără, purtătoarea germenelor progresului, depozitara lumii de mâine care, pentru a-şi putea îndeplini rolul ei creator, are nevoe de a se supune la grele încercări, la focul mistuitor al războiului, pentru a

putea deveni purtătoarea fără prihană a spiritualităţii umane veşnice, pentru a se putea, în acest scop, libera de tarele trecutului, de materia, de corpul pe care l-a purtat în trecut, pe care l-a avut înainte de a fi eşit din rândurile comune spre a se avânta în regiunile eroice ale creaţiunii, ale sacrificiului, ale lepădării de sine pe altarul progresului şi al solidarităţii universale, pe altarul întrupării lumii celei noui.

Basarabia şi graniţa noastră dela răsărit ne spune multe, nu numai cu privire la această graniţă. Harnici să fim pentru a putea citi în evenimente.

Răsunetul pe care l-a avut în ţară şi peste frontiere aniversarea aceasta, are o semnificaţie care trece peste eveniment şi se îmbină cu complexitatea integrală a evenimentelor pe cari le aduce cu sine războiul şi pacea ordinei spirituale care va veni.

Basarabia şi graniţa de est ne spun multe cu privire la stabilirea valorilor şi la întruparea adevărului şi a dreptăţii în lumea internaţională; cuprind în sine grele consecinţe, cu privire la viitorul nostru, al sud estului european, cu privire la pacificarea Europei şi a lumii.

ION COLFESCU-DELATURDA

Voci din Presă despre „România Eroică" :

Noua Gazetă de Vest, Oradea, 9 Mai 1840:

„România Eroică". De câte ori apare, e un eveniment. Aşa e şi recentul caiet pe Mai — August 1939.

Aduce un ales mănunchiu de contribuţii literare-ştiinţifice, datorite d-lor Alexandrina Gr. Cantacuzino, O. Ghibu, canonic I. Georgescu, părintele Ilie Dăianu, diacon Iosif E. Naghiu, dr. G. Făcăoaru, O. M. Dobrotă, I. O. Suceveanu, Al. Motogna, G. Sbârcea, Mihail Gligor, dar mai ales curagiosului director, I. Colfescu-Delaturda.

E cu neputinţă să nu semnalăm „O chestie de conştiinţă şi de curaj", în care d-sa discută arzătoarea problemă evreească.

FRIPTURA DE PURCEL

Din suferințele creștinilor dealungul veacurilor sub ocupația tiraniei Otomane în Balcani

Faimosul munte Olimp, reședința zeilor din mitologia Elenă, era pe timpul ocupației otomane, locul de exploatare al sătenilor județului Coriția centrul românesc din Albania. Acești săteni lucrau toată vara la ferăstraele imense din pădurile seculare ale legendarului Olimp, iar iarna se înapoiau la vetrele lor mulțumiți de câștigul muncii. In ziua de Sfântul Petru, la unul din ferăstraele unde lucrau numai Boboșteții, cu prilejul zilei onomastice a unuia din tovarășii lor, puseră la frigare doi purcei, ca să se ospăteze împreună, după datina satului Boboștița.

Așezați pe verdeață plină de iasomie și miozotis, florile favorite ale Zeiței Iris, la umbra chiparoșilor, lângă cascadele și isvoarele cu ape cristaline, jucau și cântau, în melodia păsărilor și muzica magică a freamătului pădurei seculare. Acolo în cel mai pitoresc loc, unde altădată Apollon și Muzele din Parnas pertceau de minune cu fiii zeilor, mirosul delicios al fripturii le aduse câțiva mosafiri nepoftiți. Era Hassan Aga, cu opt tovarăși îmbrăcați cu fustanele unsuroase și înarmați până în dinți, însă cu stomacurile goale. Nu mâncaseră de două zile!

— Bne v'am găsit, ghiaurilor, le zise căpitanul pe un ton arogant. Parcă ați știut că suntem flămânzi de ne-ați pregătit friptura.

Boboștițienii imediat s'au sculat în picioare salutându-i cu temenele până la pământ și urându-i în limba Albaneză: Tungheată-ietani (viață lungă să aveți), bine ați venit, bine ați venit vitejilor. Poftiți, poftiți la masă, le spun Boboștițienii, cari de-abia putură ascunde marea indignare, ce le pricinuise pe neașteptate această vizită tocmai în timpul mesei, stricându-le buna dispoziție; dar n'aveau ce face înaintea acestor feroci banditi, cari băgaseră groaza în tot ținutul Olimpului).

Atunci Căpitanul împreună cu tovarășii lui au dat mâna cu fiecare din ei, mulțumindu-le în limba Albaneză: iufalemi-

nderit (ne închinăm onoarei) și după ce puseră putșile la oparte, se așezară picior peste picior în jurul mesei.

Când Căpitanul se apropie însă să mănânce și văzu că este carne de purcel, sări în sus blestemând! Atunci, unul din însoțitorii lui mai isteț se ridică și-i zise: Căpitane, dă ori nu ne dă voie Coranul, trebuie să mâncăm, că ne tae rău la ramazan! n'o fi religia mai tare decât foamea!

Căpitanul mâniat peste măsură de această îndrăzneală, era cât p'aci să-l străpungă cu iataganul, dacă n'ar fi fost împiedicat la vreme de ceilalți tovarăși. Intr'un târziu îi răspunde:

— Taci, nelegiuitule, că am găsit eu felul cum să nu contrazicem nici Coranul și nici să nu lăsăm în suferință stomacurile noastre!...

In acelaș timp se întoarse către boboșteții cari ședeau în picioare așteptând ordinul, și le spuse: — Ascultați, ghiaurilor! Vă poruncesc să executați ordinul meu astfel: Vă dau la fiecare din voi câte un pumnal, cu care să ne amenințați de trei ori la rând, spunându-ne: „Mâncați carne de porc, ori vă omorâm?" Și după aceste amenințări cu moartea, Coranul ne îngăduie să mâncăm și să petrecem împreună ca la nuntă.

In grupul Boboștițienilor se afla și Nicoll Trimi (voinicul) renumit în tot ținutul, pentru curajul și puterea sa. Acum când se văzu cu pumnalul în mână prinse și mai mult curaj; zicând tovarășilor săi:

— Băieți, ați auzit ordinul căpitanului? Fiți atenți și făceți toți la fel ca mine!

După ce gustară în câteva rânduri fiecare din rachiul de dude, începu reprezentația.

Intâi Nicoll Trimi amenință pe căpitan întrebându-l:

— Mănânci carne de porc, ori te omor?

Căpitanul răspunse:

— Nu! pe Alah! nu, că nu-mi dă voe Coranul! Nicoll Trimi îl îndemnă.

— Vezi-ți de treabă, căpitane, ce are aface friptura cu religia? Mai mare păcat ar fi să refuzi o asemenea friptură cu gust și miros atât de delicios, decât să-ți lase gura apă. Cred că și Mahomet, care a făcut Coranul, dacă ar vedea această friptură minunată, ar mânca din ea.

Astfel refuzară toți să mănânce, până a treia oară, când din nou Nicoll Trimi întrebă pe căpitan, care răspunse:

— Pe Mahomed! pe onoare și credință, este imposibil, deoarece am făcut foarte multe păcate, cari sunt groaznice. Unele din ele nu le pot uita, de câte ori mi le amintesc, mă chinuește conștiința, și începu a se spovedi: — Pe mama lui Tiri Stefu din Bobeștița, am ucis-o pe pragul casei, fiindcă ne-a opărit cu apă fiartă. Deși era însărcinată, ea s'a luptat ca o leoaică, apucând iataganele noastre ascuțite cu mâinile ei de oțel, deoarece într'o zi de Sâmbătă, în lipsa bărbaților din sat cari se duseră în târg la Corița, am răpit pe fiul ei Tiri și după o lună i-am trimis capul, fiindcă nu-mi dăduse suma de bani cerută; pe frații Gherman, împreună cu unchiul lor, i-am omorât în livezile Coriței pentrucă mi-au bătut pe fiul meu Geafer, care intrase să pască vitele fără voie. Atunci am văzut și eu moartea cu ochii: Ducându-mă să le cer socoteala și înjurându-i, au tăbărât toți cu furcile pe mine și numai grație carabinei, am putut scăpa; pe Naum Bellu, l'am ținut în lanțuri sub șopronul vitelor, chinuindu-l cu cele mai grozave torturi, de s'a tâmpit și după două luni de zile l'am expediat, ca pe un cadavru, la părinții lui, în schimbul sumei de una sută lire, drept pedeapsă că nu mi-au trimes hrana și munițiile ce-mi făgăduiseră; pe Lambi Melcu, care s'a opus să plătească taxa impusă de mine pentru pădurea Lofca, după ce l'am legat cobză de un copac în mijlocul pădurii, cu tovarășii mei, i-am tăiat nasul, urechile, degetele mâinilor și picoarelor lăsându-l pradă fiarelor sălbatice; pe Mice, fiul său l'am pedepsit mai puțin, tăindu-i numai nasul și urechile, iar după ce l'am pansat cu cârpe arse, ca să i se oprească sângele punându-i toate bucățile de carne în traistă, l'am expediat familiei sale, să le arate consătenilor, ca exemplu de felul cum pedepsește pe nesupuși Hassan Aga.

Pe Tuși al lui Gache Mial Marcu din Coriția, care bătuse pe fiul meu pentru un coș de struguri ce luase fără voie din via lui, i-am spintecat burta cu pumnalul. Acest mizerabil, cu toate mațele scoase s'a repezit asupra lui Geafăr, apucându-l cu dinții de ceafă, era cât p'aci să-l mănânce de viu, dacă nu intervenea tovarășul meu Isuf, împușcnâdu-l pe loc.

Pe Spirea Callangi la fel: Acest voinic, s'a opus vitejește, apărându-se cu pușca în pădurea dela Dardha. Păcat că nu era musulman, fiindcă a ținut piept 4 ore și jumătate ca un leu, cu toate că era înconjurat de 12 tovarăși d'ai mei și după ce i s'au terminat cartușele, a scos sabia și nu s'a lăsat până nu a rămas

doar cu mânerul. Prin mâna acestui brav Albanez am pierdut 3 din cei mai buni ai mei tovarăși, iar patru fuseseră grav răniți. După ce Spirea a căzut ciuruit de gloanțe, d'abia atunci am putut să-l prindem, legându-i de mâini și de picioare și deschizându-i gura cu deasila, i-am băgat un băț ascuțit perfornâdu-i grumazul și stomacul, până când i-a eșit sufletul.

Dar, din toate aceste crime și altele, cea mai grozavă, pe care n'o pot uita și care și acuma mi se înfățișează înaintea ochilor, este aceea făptuită asupra familiei lui Lazo Polenacu:

La târgul din Coriția pentru o înjurătură, din pricină că-i vândusem niște lână ce nu corespundea la fel cu proba, l'am pândit împreună cu doi tovarăși ai mei până seara târziu, în dosul podului Morava și când Lazo se înapoia spre casă, împreună cu amândoi fiii lui, Andrea și Goli, unul de 21 ani, iar celălalt de 17 ani, i-am împușcat.

Și, ca să-mi satur setea de răzbunare, nu mi-a fost îndeajuns numai atât; m'am dus acasă la el, în satul Polena și după ce-am întors apa râului să înconjoare casa, i-am dat foc gospodăriei sale bogate și au ars ca niște șoareci: soția lui cu șase copii mici și unul de țâță. socrul, soacra și bunicii lor. Parcă și acuma îi văd și-i aud cum țipau, plângând și strigând disperați, cu copiii în brațe, după ajutor.

De atunci am părăsit aceste locuri scumpe, unde am crescut ca fiu adoptiv al lui Mehmet Sulca, care pe timpul războiului, în 1855 de la Crimea mă aduse din Curdistan în satul Poplena pe care a trebuit să-l părăsesc pentru totdeauna, din cauza acestor crime.

Lui Nicoll Trimi la auzul atâtor isprăvi groaznice, i s'a zguduit inima, ochii i s'au întunecat iș fără să-l lase să termine bine povestea i-a înfipt pumnalul în piept cu atâta putere, încât căpitanul se rostogoli la pământ, horcăind a moarte. Tot la fel au procedat ceilalți, și cu tovarășii căpitanului, pe cari i-au dezarmat, i-au asvârlit în prăpastie ca pe niște fiare sălbatice.

Nicoll Trimi și altădată arătase un curaj nebănuit așișderea strămoșilor lui, curățind grădina Toscăriei de un ghimpe veninos, de Selim Efendi din Porodina. Pe acesta într'o noapte, sărind zidurile casei sale, înalte de 4 metri, l'a băgat de viu în puț, pentru că voia cu orice preț să se instaleze în satul Bobostița, poreclită Grădina Toscăriei, pentru frumusețea ei naturală, călcând astfel un drept al creștinilor ce le fusese dat de Ali

Pașa Tepeleni, care a dispus ca satul Bolsoștița să fie locuit numai de creștini.

Acum era și mai satisfăcut, că i s'a dat prilej, să trimită pe lumea cealaltă pe acești odioși bandiți, cari deveniseră spaima ținutului legendarului Olimp.

Așa că friptura de purcel și vinul pregătit n'a fost sortit banditilor, ci pentru ceilalți ospătarea onomasticei.

ALECU VANCI

Voci din Presă despre „România Eroică" :

Unirea, 11 August 1939 :

In metropola Ardealului, la Cluj, activând tot mai sănătos pe tărâmul publicistic, trăiește d. Ion Colfescu-Delaturda, Consilier de Curte de Apel în pensie, președinte al „Uniunei ziariștilor români din Transilvania" și director al excelentei reviste **„România Eroică".**

D-sa a tipărit o valoroasă lucrare: Spirit și Materie, care mai poartă ca subtitlu : Eroismul în viața de Stat.

Citind cartea nu poți să nu întrezărești printre rânduri personalitatea autorului, acest dinstins apologet al dinamismul românesc...

Vizionar, clar văzător, el vede calea mântuirii prin „eroism"...

El, prin dinamismul eroic, prin dinamismul național, înlătură vorba cu fapta și inactivitatea cu munca.

Ca să citez cele mai bune pasagii din opera lui, ar trebui să transcriu din nou întreaga carte.

Spațiul redus nu ne permite însă.

Ne pare rău că nu putem încadra cum se cuvine, figura măreață a acestui „ardelean desăvârșit" care cinstește din plin întreagă Transilvania.

In lumea care se naște, niciun popor nu poate trăi ca parazit pe socoteala altor popoare.

CRONICA

Intrevederea dintre Führer și Duce

Evenimentul, plin de urmări, in ce privește războiul și viitoarea organizare a Europei și a Africei, îl constitue întrevederea dintre Fuehrer și Duce dela 7-10 Aprilie 1943. Atât lungimea acestor întrevederi, cât și intensitatea lor dovedesc gravitatea problemelor discutate și tăria cu care cei doi parteneri europeni ai Axei înțeleg să ducă la bun sfârșit războiul și țelurile ce și-au impus.

Dat fiind că la aceste întrevederi au luat parte și miniștrii de externe ai celor două țări aliate alături de reprezentanții celor două armate, ne dovedește că s'a luat poziție fermă față de năzuințele anglo-saxone de a lăsa Europa pradă bolșevismului, ca unic mijloc pentru salvarea lor și a concepției lor perimate de viață și de organizare a dominației lor mondiale, în detrimentul statelor cari reprezintă viitorul, al statelor tinere și viguroase.

Gândindu-ne la roadele îmbelșugate ale întrevederilor anterioare ale celor doi bărbați de stat, cari nu au întârziat să se vadă la timpul lor, ne putem da seama de rolul hotărîtor al acestei ultime întrevederi în complexul gravelor evenimente la ordinea zilei.

Intrevederea dintre Führer și Mareșalul Antonescu

In ultimul moment ne vine știrea despre noua întrevedere dintre Conducătorul Statului nostru, Mareșal Antonescu, și Fuehrer. Această întrevedere o completează pe cea relatată mai sus și constituie o dovadă vie de rostul de primul ordin pe care-l joacă România în pactul tripartit. Roadele acestei noui întrevederi nu va întârzia să se vadă în toată amploarea lor.

CARȚI. — GEORGE ACSINTEANU, *Escadrila Albă*, cu subtitlul *Biruitorii, oameni cu suflete de zei*, a trecut la ediția II-a, tipărită în editura Cugetarea-Georgescu-Delafras, într'un volum de 284 de pagini. Faptul că această valoroasă lucrare a ajuns atât de repede la II-a ediție ne dovedește, pe lângă valoarea cărții, care a fost pusă în evidență prin însuși succesul ei care ese din comun, cât de popular e războiul nostru sfânt, cât de adânc a pătruns în suflete eroismul armatelor noastre și cât de gustată e de public literartura de război.

La toate acestea se adaugă parfumul faptelor trăite cari respriă din orice cuvânt şi talentul eminent al autorului de a le transpune în cuvântul tipărit. Dăm câteva din titluri: *Oamenii înaripaţi vor fi zei; Sdrobiţi vrăşmaşul din răsărit; Misiunea a fost îndeplinită; Printre pavilioanele voevodale; Plângeau basarabenii şi ne sărutau hainele; Sburătorul cu oţelul lângă inimă, etc.*

Volumul e o reconfortare pentru orice român şi un puternic mijloc de îndrumare pentru tineret.

GRIGORE POPA, *Itinerar Spiritual*, volum de 166 pagini, editura „Tara" Sibiu. De când parte din Universitatea Daciei Superioare şi-a luat sediul la Sibiu, acest oraş, sediul de altă dată al ortodoxismului şi al spiritualităţii Aredalului românesc, a devenit un propulsor cultural de primul ordin al întregului românism. Activitatea d-lui Grigore Popa in domeniul gândirii este în deobşte cunoscută. Tânărul autor s'a impus prin lucrările sale din domeniul arid al preocupărilor speculative.

Noul volum îşi merită titlul. Cuprinde o serie de articole prin cari se spicueşte în viaţa spirituală contemporană. Reproducem câteva din titluri: *Autonomia esteticului; Despre esenţa poeziei; Ce moare şi ce naşte; Pelerinaj în ţara soarelui; Actualitatea lui Descartes; Tragism autohton; Elogiul ţăranului soldat, etc.*

Il recomandăm călduros cititorilor noştri.

EUGEN BĂDĂRAU, *Cinematografia*, — Biblioteca „Naţionala", Editura naiţonală Gh. Mecu. — Intr'un mic volum de 160 pagini d. profesor universitar Eugen Bădărău ne dă un studiu succint asupra cinematografiei, scris pe înţelesul tuturor. Materia se poate rezuma în următoarele capitole: *Persistenţa imaginilor pe retină; Inregistrarea vederilor; Inregistrarea sunetelor; Confecţionarea filmului sonor; Reproducerea filmului; Desenul animat; Cinematografia ultra rapidă; Cinmatografia în culori; Cinematografia în relief.*

Cartea d-lui profesor Bădărău se recomandă prin însuşi conţinutul ei.

CEZAR PETRESCU, *Calea Victoriei*, roman, ediţie definitivă, — Editura Cugetarea-Georgescu Delafras. Literatura românească se îmbogăţeşte cu un nou volum masiv de 410 pagini şi cu un roman de moravuri care adaugă o nouă glorie la bogata activitate literară a d-lui Cezar Petrescu. Cartea e prea importantă pentru a o putea rezuma în ctâeva cuvinte. atâta cât ne permite spaţiul rezervat actualei cronici. Ne promitem a reveni asupra ei cu prima ocazie.

ANDREI ION, *Pasiune ciudată*, roman, 212 pagini. Editura Naţională Gh. Mecu, 1943. Lipsa de orientare morală, cretinismul moral al unei anumite pături din clasa noastră conducătoare, cretinism ascuns adesea sub aparenţele cele mai impunătoare; o viaţă fără busolă; iată ce se poate culege din citirea acestui roman şi din caracterele celor două personagii principale Mihu şi Vera Cosma.

„Pasiune ciudată" e o descriere redată cu talent a scăderilor cari compromit rodnicia vieţii noastre sociale.

THUKYDIDES, *Războiul Pelopozeniac*, traducere de M. Jakota, Editura Casei Şcoalelor. E o lucrare laborioasă a d-lui profesor Jakota care a reuşit să ne dea o bună traducere în româneşte a acestei nemuritoare opere a antichităţii clenice. Casa Şcoalelor editând această operă a făcut un real serviciu naţiunii ,mai ales în aceste timpuri grele, în cari învăţămintele trecutului ne pot fi de cel mai mare folos.

Apărută în condiţiuni technice ireproşabile, cartea se recomandă prin valoarea şi prin utilitatea pe care o prezintă.

TRADUCERI. — In ultimul timp s'au înmulţit traducerile din clasicii streini, ceeace denotă o intensificare şi o însănătoşire a acestui domeniu de activitate, obţinute prin eliminarea elementului judaic care mercantliza şi folosea activitatea tinerilor traducători pentru coruperea moravurilor.

Ne stau înainte trei romane de curând apărute: *Julieta şi Romeo*, de *Gian Dauli*, traducere de *Const. Apostol*, volum de 400 pagini, 1943, Editura Modernă; *Cristina, de Claude* Patrulius, 276 pagini, Editura Modernă 1943; Silas Marner, de George Eliot, traducere de G. Dem. Curteanu, 282 pagini, editura Modernă 1943.

Autorii sunt destul de cunoscuţi în literatură şi traducerile sunt conştiincios făcute, pentruca citirea acestor romane să nu constitue o lectură sănătoasă şi o perspectivă asupra stării de spirit din ţările de origine ale autorilor.

REVISTE. — Observatorul Social Economic, Braşov, anul X (seria II) Nr. 1, Ianuarie-Februarie 1943, odată cu sosirea lui, ne aduce vestea îmbucurătoare că harnicul profesor universitar, D. Victor Jinga „porneşte din nou la drum" cu această revistă care constitue încă o dovadă vie a rodnicei activităţi a Academiei de Inalte Studii Comerciale şi Industriale din Cluj-Braşov. Revista a fost înfiinţată la Cluj de d. Prof. G. Moroianu, cunoscutul economist român, secondat de un grup de profesori ai Academiei.

De astădată apare în refugiu într'un volum format mare de 116 pagini cu un bogat și select material de specialitate, iar prezența d-lui Victor Jinga la conducerea prețioaselor colaborări din acest număr sunt o garanție despre rolul pe care-l va avea această publicație în îndrumarea tineretului și în viața noastră economică. Noi felicităm pe inițiatori pentru faptul că, în aceste timpuri grele, au reușit „să pornească din nou la drum" și-i însoțim cu toată simpatia noastră.

Cuget Moldovenesc, masiva revistă moldovenească de la Iași, cu Nr. 1-2, Ian.—Febr. 1943, a intrat în al XII-lea an de apariție. Am avut ocazia să ne ocupăm de această revistă care întrupează așa de bine mișcarea culturală din capitala Moldovei. Și de astădată, dealungul a 164 de pagini ne aduce același prețios material care i-a ridicat prestigiul și a situat-o printre primele reviste ce posedăm.

Ramuri de la Craiova ne sosește cu Nr. 3, an. 39, Martie 1943. Relevăm din acest număr articolul D-lui Scarlat Struțeanu, **„Urme Iliro-Tracice în folclorul românesc".**

România Tânără dela Brașov, cu Nr. 1-3, Ianuarie-Martie 1943 a intrat în al doilea an de existență. Colaborările și varietatea materialului din numerele ce ne-au parvenit până acum ne dovedesc că ne găsim în fața unui tineret plin de avânt al cărui cuvânt dorim să-l auzim cât mai des și cât mai puterinc.

Pagini Literare, dela Turda, cu Nr. 4, an. IX, de sub direcția d-lui Prof. Teodor Mureșan, ne aduce același specific ardelenesc care, în acest număr se ilustrează în deosebi prin cronicele ce conține.

Solia Dreptății, Nr. 12, an. XXI, Orăștie, 1 Aprilie 1943. Orăștea acest mic centru ardelean, dar mare prin trecutul său, ține mai departe cu vigoare steagul afirmațiunei noastre naționale. **Solia Dreptății** ne stă înainte ca o dovadă vie. Din ultimul număr relevăm articolul cu **„va urma", Pagini evocatoare din trecut — Adunarea dela Duminecа Tomii 1848".** Evocările acestea sunt bine venite, mai ales acum prin timpurile prin care trecem.

Deșteptarea, an. I, Nr. 5, Cernăuți, 1 Aprilie 1943. Foae pentru luminarea poporului. Odată cu apariția acestei reviste, capitala Bucovinei a fost înzestrată cu un nou viguros organ de luptă și de propagandă națională. Sperăm că mai ales satele bucovinene, atât de încercate în urma ultimelor evenimente, vor putea profita pe îndelete de munca de albine harnice a conducătorilor și colaboratorilor ei.

Bucovina Literară cu Nr. 44, an. III, din 4 Aprilie 1943, publică în editorial articolul d-lui Ilie Mandiuc, „Actualitatea lui Eminescu în muncă și economie". Evocarea e bine venită și e completată cu articolul, tot atât de interesant al d-lui Aurel Vasiliu, „Din lecturile lui Eminescu la Cernăuți". Intregul conținut al revistei conține parfumul specific al Bucovinei atât de scumpă inimei noastre.

In **Timpul Transilvaniei** dela Arad, Nr. 126-127, 28 Martie 1943, tânărul și harnicul publicist și propagandist național, d. Ion I. Pogană, publică în editorial duioase evocări despre pre acela care a fost Dr. **Valeriu Branițe .**

Cultul trecutului e o dovadă de maturitate sufletească. Tinerimea nu poate trăi din vânt. Ea trebue să se încadreze în lupta marilor ei înaintași. D. Pogană dă dovadă că simte această necesitate prin toți porii ființei sale, ceeace relevă valoarea sa ca român și publicist și-i va asigura un mare viitor.

Omul e mic și insignifiant când se prezintă singur, dar e mare și puternic când se prezintă însoțit de legiunile nesfârșite ale eroilor naționali de azi și de totdeuna pe cari îi poartă în sufletul său ca pe o comoară neprețuită.

Incurajați „ROMÂNIA EROICĂ"
Citiți-o și răspândiți-o.
Faceți-o să treacă din mână în mână.

CINE PRIMEȘTE UN NUMĂR „DIN ROMÂNIA EROICĂ" SE CONSIDERĂ ABONAT

Spicuiri din Presă

Cum a fost primită „ROMÂNIA EROICĂ" în decursul celor şase ani de luptă pentru afirmarea românis..ului :

Iluminătorii-Iaşi Iunie 1939 :

România Eroică,, revistă de cultură sub direcţia d-lui I. Colfescu-Delaturda-Cluj, Numele simbolic al acestei publicaţii, nu desminte întru nimic atitudinea fermă pe care dintr'u început conducătorii ei şi-au impus-o în câmpul Scrisului românesc de dincolo de „Carpaţi", invadat de insolite fituici minoritare. România Eroică, după doi ani de existenţă, prin colaborările distinse şi valoroase ce şi-a asigurat, prin conţinutul variat şi bine susţinut, s'a dovedit a fi instrumentul de luptă regeneratoare românească de o inexorabilă necesitate. Ea şi-a impus în programul de activitate, din primele zile de apariţie, să trezească la viaţa adevărat românească tot ce-i talent în spiritul transilvăneanului stăpân integral pe plaiurile Voevodului „Ghi" a cărui legendă o poartă'n maluri „Crişul" şi „Târnavele".

Revista d-lui Colfescu Delaturda, pe lângă „Ţară Nouă", periodicu' d-lui prof. Jinga de curând apărut în citadela Clujului, e poate cea mai viguroasă inimoasă tribună din Ardeal. Meritul ei e cu atât mai mare cu cât terenul de luptă pe care activează prezintă mai multe aspirităţi în raport cu al altor publicaţii de acelaşi gen din restul ţărei.

Presa Olteniei, Craiova, 10 Aug. 1939 :

Dincolo de pragul simţirii, ne-a poposit în vreme de adâncă frământare profesională, gândul unui confrate distins, plecat din negură de vremi, să ducă cuvânt de curăţire, prin slova românească, sufletului ardelenesc...

Rândurile aşternute aci, nu pot închega personalitatea confratelui Ion Colfescu-Delaturda, preşedintele Uniunii ziariştilor Români din Transilvania şi directorul revistei „România Eroică" rupt de o înaltă chemare din brazda oltenească, şi dăruit cu tot ceeace a avut mai sfânt şi mai curat, Ardealului milenar, cu gândul eliberat din încătuşarea iobăgiei arpadiene.

Despre Ion Colfescu Delaturda pentru care am încercat să dăm viaţă acestei frânturi de scriere, pana istoricului, este singura chemată să vorbească mâine, în cartea vremii, ca despre un adevărat misionar şi vizionar.

Am coborît pentru câteva clipe printre filele evanghelice ale revistei „România Eroică", şi am sorbit cu nesaţ din bogatul material redacţional, cules cu grije din toate domeniile de activitate socială şi naţională de acea albină harnică, care este Ion Colfescu Delaturda.

Prin **„România Eroică"** vorbeşte o generaţie nouă, generaţia care nu îşi mai vrea trântită fruntea încutată de grija viitorului, în ţărâna neînţelegerii şi înfrângeri de gând.

E generaţia gata să ridice pe temelii de adevăr, România, lovind puternic cu târnăcopul dărâmător în idealurile de carton ale profitorilor din toate vremurile.

Sunt aci Eroii condeiului românesc, ce având drept scut conştiinţa de sine, au plecat să înfigă mâine pe meterezele revendicărilor de ani, stindardul unor categorice isbânzi.

O voce răsleaţă din marele public :

Recitesc Revista Dvs. Sept. Dech. 1939.

Nu pot să nu vă trimit câte-va cuvinte de înnălţare D-tră şi tuturor acelor cari contribuiţi cu luminile D-tră la conducerea şi redactarea acestei Reviste, care pe drept cuvânt şi demn îşi poartă emblema „România Eroică".

Prezentaţi articole, cari, prin fondul lor, actualitatea lor, felul de expunere, îţi ţin mintea într'o plăcută încordare...

Văpaia ce ţâşneşte din ele te exaltă, căldura ce emană îţi stoarce lacrimi...

Conştiinţa Română Satu-Mare 24 Mart. 1940.

Revista „România Eroică". Am urmărit întotdeauna cu viu şi românesc interes munca ce o depune la Cluj distinsul publicist Ion Colfescu-Delaturda, preşedintele „Uniunii Ziariştilor Români din Transilvania", D-sa se străduieşte de trei ani încoace cu redactarea celei mai documentate reviste pentru promovarea românismului.

Dacă în trecut o asemenea activitate a rămas în um-

bră, datorită conjuncturii politice, astăzi ea se impune pe întâiul plan, românismul fiind singura directivă și unicul postulat al sufletului nostru..,

Revista „România Eroică" ar trebui răspândită în păturile largi ale Românismului. Activitatea ei este așa de necesară, că, dacă am avea noi putința, am impune-o tuturor ca pe-un monitor al sufletului românesc.

„Glasul Românesc", Odorhei, 8 Apr. 1940:

România Eroică, care apare la Cluj, sub conducerea d-lui I. Colfescu-Delaturda, este singura revistă din Ardeal, care se menține la nivelul românismului activ. Articole documentate au darul să convingă cititorul de necesitatea unei mișcări în spirit românesc, de un activism creator, care să pună în valoare toate forțele intelectuale din Ardeal.

Vocea Târnavelor, Mediaș, 15 Mai 1940:

România Eroică. Fiecare număr din această revistă este un magazin de documentare a problemelor pentru promovarea românismului și un catechism de ideologie naționalistă, care nu trebue să lipsească din bibliotecă nici unui intelectual.

Neamul Românesc, București:

„România Eroică" „Revistă pentru promovarea românismului".

Organ al Uniunii ziariștilor români din Transilvania Anul III, 11—12.

Conține un îmbelșugat material cultural și de educație națională. Director: Colfescu-Delaturda.

In al treilea an de existență, această bună revistă românească, într'un editorial prin care-și jalonează calendaristic existența amestecă bucuria tristă a apariției cu nevoile celor „trei ani de sângerare". Și în această notă care privește toată publicistica românească și slujitorii ei e o confesiune de sinceritate și de avânt pe care o reținem;

„Pe măsură ce s'au accentuat greutățile cauzate de război, au secat și izvoarele noastre de existență, mergând până acolo încât existența însăș a revistei era amenințată. Am rezistat totuș, făcând sacrificii sângeroase. Ne-am condus de loznica: mai bine ne ruinăm noi, decât să lăsăm să moară acest organ de publicitate. Și am rezistat liniei noastre de conduită: dinamism, sacrificiu eroism; niciodată înapoi, totdeauna înainte".

O reproducem pentru mulți din „cei în drept", care ar avea un cuvânt de spus, — fiind vorba de o foaie culturală și de propagandă românească.

Noua Gazetă de vest, Oradea, 9 Mai 1940:

Cu Nr. 11—12 (Martie-Aprilie) 1940, **România Eroică,** organul Uniunii ziariștilor români din Transilvania de sub iscusita conducere a d-lui I. Colfescu-Delaturda împlinește trei ani de existență. Trei ani grei de încercări și de izbânzi frumoase. Cu toate greutățile economice prin care acest organ trece, totuși el dă vitejește înainte. „Niciodată înapoi, totdauna înainte!" — spune cronica cea dintâi a numărului de față.

„Ardealul"-Brașov, 17 Oct. 1940:

România Eroică. No. 11-12 al revistei „România Eroică" din Cluj, de sub direcția d-lui Ion Colfescu Delaturda conține un bogat sumar format din versuri și articole sociale semnate de consacrați ai literelor și vajnici luptători spirituali ai Transilvaniei:

Revista reușește să îmbine armonios frumosul cu utilul; alături de desfătarea părții literare face educația prin spiritul uman în general și național în special, Ideia călăuzitoare e clară și luminoasă: în esență lumea e spirit și materie, care evoluiază în mod independent; toate sforțările noastre trebue să tindă a subordona progresele materiale — realizările tehnice evoluției spirituale, care are drept far călăuzitor un ideal social-moral realizat prin cea mai înaltă manifestare spirituală: Creștinismul.

In sânul popoarelor individul și în sânul omenirei popoarele trebue să lupte spre acest ideal, o luptă eroică în care realizările tehnice materiale rămân numai mijloc pentru atingerea acestui scop. Așa se justifică intervenția destructivă a tehnicei în războaele ce se duc pentru triumful evoluției spirituale umane, când nu se poate altfel.

Prin pătrunderea individului și a popoarelor de adevărul valorii evoluției spirituale, realizările tehnice nu vor mai fi nevcite să fie puse cu efect destructiv în acțiune; ele vor contribui numai la ușurarea condițiilor de viață. Această educație individuală și națională o face revista „România Eroică", redându-ne încrederea în progresul spiritual al omeniri, încredere pe care un materialism neconform ne-o clătinase.

„Gazeta Transilvaniei", Brașov, 1 Ianuarie 1941:

„România Eroică", revista d-lui Ion Colfescu-Delaturda, și-a reluat apariția după un popas de aproape 4 luni. Mai consistentă și mai bine încadrată cu colaborări, „România Eroică" continuă să poarte făclia unui naționalism de cea mai autentică structură. D. Colfescu, neobosit și entuziast, așa cum l-am știut și la Cluj, aduce astfel un remarcabil aport în publicistica românească...

„Porunca Vremii", Nr. 2.029 din 7 Septembrie 1941:

„România Eroică" — tribuna națională de mare însuflețire care apărea la Cluj, sub conducerea d-lui Ion Colfescu Delaturda — intră, acum, la București, unde s'a refugiat, în al 5-lea an de existență.

Inimoasa revistă se prezintă, cu toate greutățile refugiului, într'o factură superioară tehnică. Iar dârzenia ei luptătoare, în încleștarea națională și pentru apărarea legitimelor noastre drepturi în leagănul Românismului, care-i Transilvania, se afirmă aproape mai aprig ca altă dată.

Crezul „României Eroice" vibrează în slova ei de foc și întărește toate îndreptățitele noastre aspirații asupra pământului sfânt de dincolo de Carpați. Dureroasele întâmplări ale anului 1940, departe de a sdruncina sufletul Românesc în destinul lui nepieritor, l-au înviforat și mai mult, redându-i întreaga vigoare luptătoare, care prefațează sigur izbânzile depline.

Hotărîrea d-lui Colfescu Delaturda, de a rămâne eroic, ca și revista sa, pe poziție și de a înfrunta intransigent și vesnic tânăr toate amărăciunile trecătoare, merită a fi subliniată cu toată căldura și sprijinită cu toată dragostea frățească.

Luăm parte, cu toată inima, la aniversarea festivă a „României Eroice", căreia îi dorim o viață dintre cele mai pline de satisfacții.

Drapelul din 15 Septemvrie, Arad, 1941:

„România Eroică". Revista clujană, pentru promovarea românismului, de sub direcția d-lui Ion Colfescu-Delaturda, cu numărul pentru Mai-August, intră în al cincilea an de existență, desfășurând în acest răstimp, o prodigioasă activitate.

Deși această aniversare o găsește în refugiu și departe de planurile unde prinsese rădăcină, găsindu-se însăși Țara într'o situație excepțională, „România Eroică" totuși a rămas aceeași tribună de gând și suflet ardelean, care a fost. Și, înfruntând toate greutățile inerente unei situații ingrate, apare cu același conținut bogat, variat și valoros, cu care a obișnuit dela început pe cititorii săi, într'o formă îngrijită și cu o sugestivă și impresionantă copertă, demnă de trecutul revistei și adecuat timpurilor de grea cumpănă.

Îi urăm revistei ardelene, de înaltă ținută morală, care în noua situație în care se găsește atât Țara cât și revista, și-a impus un nou program de luptă, dar tot atât de demn ca și cel până în prezent, succes și viață lungă de rodnică activitate.

Țara, Sibiu, 29 Iulie 1942:

Titlul publicației pe care d. Ion Colfescu-Delaturda o girează prin proeminenta sa personalitate e mărturie grăitoare: „România eroică!".

Torcându-și dreptele-i sfaturi și porunci din ființa străveche a neamului și pământului românesc, a ostenit mereu să dăruiască generațiilor tinere marele crez al eroismului oglindit în fiecare pas și în orice faptă. De mult, încă dinainte de a se organiza științificește vasta și înegurata problemă a dacismului. „România Eroică" vorbea limba tainică a străbunilor Daci, nu ca un rezultat al investigațiilor istorice, ci ca un rezultat al simțămintelor cari nu înșală.

Sufletul ei veșnic tânăr și tumultus ca o apă de munte a fost dela început alăturea de stăruitoarele încercări ale generației tinere care vroia să șteargă colbul vremii de pe

amintirea prea puțin definită a întemeetorilor neamului acestuia, Colecția „României eroică" de pe anul 1941 e bogată în articole cari evidențiază cele susținute aici. Revista nu e o simplă publicație periodică, peste care se va așterne cândva vălul uitării, ci este și rămâne un decalog al românismului care se ridică stâncos în drumul năvalei beznelor din stepe.

„România Eroică" a știut să îmbrățișeze toate problemele care se refereau la grupurile românești de peste hotare, fiind, prin atitudinea sa net panromânească precursoare — alături de altele — a imperialismului istoric național.

Paginile sale vibrează de un cald patriotism, logic și temeinic, care vede într'un viitor apropiat puternica închegare a unei țări granitice, purificată etnicește, cu o conduită de viață izvorîtă din prelucrarea fondului faco-roman și care se va întinde până acolo unde există suflare valahă.

Rostul acestui crez trebue căutat nu pe hartă, ci în slova sufletelor românești. Atunci ne vom înțelege și ne vom da dreptate.

Prin cuvânt „România Eroică" s'a dovedit că știe să zidească la cetatea marelui destin eroic al neamului și patriei.

Pericle Pagahagi, Jalbă transnistrianul, cucernicul Nicolae Răzmeriță bănățeanul, și-au încrustat răspicat voința lor și vor fi ascultați, fiindcă așa bat clopotele crezului românesc, rar, în dungă, să se audă în toate zările!

„România Eroică" și-a ales cu chibzuială și dragoste de glie locul în rândul publicațiilor de valoare, prin misiunea de directoare educativă a tineretului. Felul în care știe să se achite de asemenea vrednică de laudă datorie întrece așteptările și dă măsura sufletelor cari tencuesc la zidul de cetate al românității. Incheem darea de seamă, care nu vrea să fie o simplă recenzie, cu vorbele ce alcătuesc scheletul articolului „Pe marginea păcii viitoare", publicat sub numele revistei:

„Victoria e mai întâi în noi înșine. E transformarea, renașterea, regenerarea noastră!".

Știrea, Arad, 17 Martie 1941:

Dela București, ne vine o nouă revistă pribeagă, „România Eroică", plecată vremelnic din Cluj.

După „Familia" și „Cele Trei Crișuri", dela Oradea, „România Eroică" rămâne încă una din marile reviste ardelene care continuă mai departe lupta pentru afirmarea drepturilor imprescriptibile ale Ardealului, până la izbăvire.

Apărută acum patru ani, la Cluj, sub direcția d-lui Ion Colfescu-Delaturda. „România Eroică" a călcat pe urmele revistei „Infrățirea Română", care apărea în capitala Ardealului, sub conducerea profesorului Ion C. Cătuneanu, în primul deceniu după unire.

Militând pentru aceeași ideologie și crez naționalist revista d-lui Ion Colfescu-Delaturda, s'a impus repede opiniei publice ca una dintre cele mai bune publicațiuni pentru afirmarea românismului.

In jurul revistei, s'au grupat condeie consacrate, imprimându-i o conduită dârză și bine documentată.

Animatorul „României Eroice" a rămas însă directorul ei, autorul volumelor „Spirit și materie", „Pe drumul marilor prefaceri" și alte lucrări, care rămân în bibliografia operilor naționaliste.

Părăsind magistratura, d. Ion Colfescu-Delaturda și-a dedicat întreaga dragoste de neam și puterea de muncă acestei reviste, care continuă misiunea defunctei surori „Infrățirea Română", și a reușit să se ridice la nivelul de combativitate a acesteia.

Pornită pe drumurile pribegiei, „România Eroică" reapare în aceeași ținută dârză, militând mai departe în spiritul imprimat la Cluj, cu noui condeie, având același director și prim-redactor pe tânărul și talentatul publicist George Sbârcea, care s'a impus în publicistica din capitală printr'o multilaterală activitate de scriitor...

Militând pe linia ideii naționale ca și până acum, după cuprinsul extrem de bogaet și interesant al acestui număr, „România Eroică" rămâne o tribună de mândră afirmație românească și va face ecoul țării întregi.

Ne pare bine că d. Colfescu-Delaturda nu s'a coborît de pe baricadele scrisului închinat ideii naționale, și nici

nu putea să facă acest pas, după ce s'a ataşat cu atâta dârzenie idealului scump al generaţiilor de astăzi.

„România Eroică" apare la Bucureşti, cu sediul în strada Antim Nr. 19, şi apare lunar, în format mare, pe hârtie velină.

Costul unui număr de 60-70 de pagini este atât de redus, că îl poate avea şi cel mai modest cititor.

Română Viitoare, Buc. 1 Martie 1942 :

In haină nouă, şi cu sediu nou, revista d-lui Ion Colfescu-Delaturda îşi continuă la Bucureşti activitatea începută acum cinci ani, pe plaiuri ardelene. Pe aceeaşi linie de intransigenţă naţională, atât de potrivit concretizat în tiltu, „România Eroică" îşi manifestă în editorialul ultimului număr (9—10, anual V) credinţa fermă într'o „dreptate imanentă. Nu există altă dreptate, decât aceea pe care o purtăm în inima şi sufletul nostru, dreptatea faptelor, a gândurilor care ne animează, a eroismelor morale de care dăm dovadă".

Lipsa de spaţiu ne împiedecă momentan să stăruim asupra revistei. O vom face cu altă ocazie...

Fapta, Călăraşi, 31 Martie 1942 :

Revista „România Eroică" care apare în Bucureşti, str. Antim 19, în numărul 9/10 din Februarie 1942, ne aduce un excepţional de selecţionat şi bogat material de sociologie naţionalistă, care aşează această publicaţie în fruntea celor mai bune publicaţii similare din ţară şi din streinătate.

„România Eroică", a dus pe terenul naţonalismului doctrinar şi filosofic, dela apariţie şi până astăzi, adică 5 ani neintrerupt, o luptă cu adevărat eroică, atât în Ardeal, căci până la Septembrie 1940 a apărut la Cluj şi de atunci până azi în Capitala ţării.

Fiecare număr, este în adevăr o comoară de spiritualitate la a cărei bogăţie contribue cele mai distinse personalităti intelectuale, cu penele cele mai frumoase...

Erudiţia, filosofico-socială şi doctrina naţionalistă pe care le profesează emnentul Director al Revistei, în scrierile sale, îl aşează în primul rând al gânditorilor şi scriitorilor naţionalişti ai României de eri, de azi şi de mâine.

Revista „România Eroică" n'ar trebui să lipsească de

pe masa nici unei instituţii publice de cultură şi românism şi nici din casa unui român cu o intelectualitate şi o cultură, care să-i permită a se numi cărturar în sensul serios al cuvântului.

Ne vom face o plăcută datorie, a recenza din când în când, câte ceva din comoara de gândire naţionalistă, ce ne pune la îndemână, cu fiecare număr nou, Revista „România Eroică".

Viaţa, Bucureşti, 4 Mai 1942 :

...Exsistă un bun simţ, pe care îl deţin foarte puţini dintre noi, şi care te ajută să deslueşti just semnificaţia întâmplărilor, să le raportezi şi înnozi cu viitorul, să-ţi alcătuieşti deci o perspectivă, în lumina manifestărilor trecute şi prezente. Facultatea aceasta, isvorîtă şi dintr'o profundă iubire a tot ceea ce este etnic, se numeşte — dacă vreţi — profeţie, sau — pentru a fi mai modeşti — geniu politic.

Acum cinci ani apărea la Cluj o revistă, cu titlul de România Eroică. Tipărită de d. Ion Colfescu-Delaturda, ea îşi propunea să combată cu îndârjire încăpăţânata noastră persistenţă în greşelile politice şi spirituale ale trecutului, deschizând ochii publicului românesc asupra primejdiilor care ne pândesc de pretutindeni, dacă se continuă vechile erori.

La fel cu „Ţara Noastră", revista d-lui Colfescu-Delaturda n'a fost luată în serios. Deşi, din paginile ei, se desprindea cu o clarviziune uluitoare toată desfăşurarea ulterioară a întâmplărilor. Directorul publicaţiei n'a scăpat niciun prilej, pentru a arăta că, cea mai mare primejdie a românismului — pe plar politic şi naţional — este vecinătatea cu Rusia, iar pe plan spiritual — absenţa une insurecţii morale primenitoare.

Pentru înlăturarea ameninţării comuniste, d. Ion Colfescu-Delaturda cerea de pe atunci orientarea politicei noastre spre Germania, încheierea unei puternice alianţe militare cu Berlinul şi solidarizarea micilor popoare dunărene cu ţelurile anticomuniste ale civilizaţiei europene.

Cât priveşt resurectia morală reclamată de confuzia de valori prin care orbecăia Neamul, România Eroică a indicat în primul rând tineretul, iar în al doilea rând straturile neîncepute ale populaţiei ţărăneşti.

Câtă energie cheltuită, câte strigăte de alarmă, câte încercări de a zugrăvi în culori cât mai sugestive primejdia, pentru a scutura din letargie pe foştii conducători, pentru a scoate din inerţie intelectualitatea românească.

D. Ion Colfescu-Delaturda n'a fost ascultat. Astăzi, d-sa are satisfacţia de a fi „văzut just". Totuşi, e trist să fii confirmat de evenimente. Tragic şi trist. Directorul României Eroice va fi măsurând din perspectiva prezentului, toate cele câte s'ar fi putut întâmpla altfel, dacă d-sa şi ceilalţi ar fi fost ascultaţi.

Ce rost mai are o revistă, care şi-a împlinit astfel menirea, se vor întreba mulţi?

Rostul ei continuă să fie din ce în ce mai viu, mai actual, mai arzător. Pentrucă d. Ion Colfescu-Delaturda şi colaboratorii d-sale, n'au pierdut nici astăzi facultatea de a citi în cartea de mâine a întâmplărilor.

O dovedeşte acest lucru un articol de adâncă înţelepciune politică, întitulat „Pacea ordinei spirituale", în care d. Ion Colfescu-Delaturda sesizează înc'odată, atât de just, fizionomia păcii viitoare.

Orice s'ar întâmpla — conclude articolul citat — cel ce va ieşi biruitor din acest războiu, va fi spiritul. Se petrece pretutindeni, dela Rusia tristelor experienţe materialiste, până la Franţa lui Maurras şi Britania demagogilor, o profundă primenire lăuntrică. In locul valorilor răsturnate, se prepară solul spiritual care va primi obiectiv nouile valori, creiate de încleştarea războinică. Se naşte, în taberele Europei, mileniul naţiunilor — mici şi mari — cu fizionomia lor specifică, cu tainicul lor univers, pe care viitoarea pace le va armoniza, le va acorda într'un concert de eforturi dirijate spre aceeaşi ţintă: civilizaţia şi cultura.

Viitorul va pune în lumină marea misiune a neamului românesc în Europa, profetizează d. Ion Colfescu Delaturda. Şi d-sa nu scrie aceste rânduri, pentrucă este o modă de a vorbi despre misiuni şi precizări de poziţii istorice, ci pentrucă această concluzie isvorăşte firesc din profeţiile de cinci ani ale unei reviste, de sănătoasă doctrină românească.

Poate că România eroică va constitui mâine singura publicaţie POLITICA, de permanenţă şi onestitate românească!

TABLA DE MATERIE

		Pag.
Bacaloglu Elena :	Cloaca zdrobită	416
Bilciurescu Alexandru :	— Primăvara (versuri)	11
Bran-Lemeny Al. Ion :	— Fraternitatea romano-germană	4
"	— Glosă (versuri)	81
"	— Sugestii pentru marea operă finală	341
Brateş Verona :	De trei ori eu (versuri)	341
"	Inima mea (versuri)	245
"	Cititorilor (versuri)	306
Breazu-Ulmu G. :	— Eroilor (versuri)	149
"	— Prinos Ţării mele (versuri)	171
"	— Stingher (versuri)	174
"	— Cântec de toamnă (versuri)	191
"	— Cântec de Ţară (versuri)	207
Butucea A. Petre :	— Exod (versuri)	299
Cantacuzino Gr. Alexandrina :	— Sub semnul gloriei	119
"	— Uniunea spirituală	252
"	— Datorie	304
"	— Copilul	353
"	— Invierea Domnului, Invierea Neamului	414
Colfescu-Delaturda Ion :	—Infiltraţiunile streine şi spiritul iudeo-masonic, Suprema preocupare	7
"	— Contribuţie la noua construcţie a Statului	26
"	— Idem (urmare)	87
"	— Coadele de topor	155
"	— Sângele cald ne vorbeşte	172
"	— Fraternitatea româno-italiană	175
"	— Fraternitatea româno-germană	199
"	— Suprema preocupare	202
"	— Credinţa în victorie	270
"	— Dela Pangermanism la Panrasism	270
"	— Să readucem femeea la cămin	370
"	— Fondul spiritual al actualului războiu şi Marele popor german	358
"	— Mobilizare totală	377
"	— Basarabia	422

Coteț V. George : — Codrule I (versuri) . . . . . Pag.
Cridm : — Fragede petale (versuri) 6
" — Deșertăciune (versuri) 25
" — Cu durerea mea (versuri) 25
" — Corbul și vița de vie (fabulă) 36
" — Șoarecile și pisica (versuri) 118
" — Noapte albă de Crăciun 259
" — De bucurie 269
Crișan Ion : — Folclorul în viața satului 277
Cronica : — Aniversări : Aniversarea spaniolă ; Ducele Mussolini la 59 de ani 316
" " Aniversarea Fascistă 125
" " Serbarea Unirii (24.I.1943) . . . 216
" " Aniversarea suirei pe tronul papal a lui Pius XII-lea; . . . 333
" " Aniversarea Independenții Slovace 387
" " Aniversarea Unirii Basarabiei . . . 388
" Asociații: Asociația româno-germană 126
" " Asociația româno-finlandeză . . 389
" Expoziții : Expoziția Francmasonă de la Șosea . 30
" " Expoziția sculptorului I. Dimitriu-Bârlad 37
" Comemorări : Ferdinand I 126
" " Hora și Avram Iancu 215
" Cărți. — Stroe Stroescu : Amintiri despre Badea Cârțan 127
" " Ovid O. Densușianu : Ce am văzut în Germania 128
" " N. P. Vaidomir : Drepturi Românești în Transnistria 129
" " Iosif Bâtu : Naționalism Literar ; Colonel Vasile Nădejde : Primejdia Moscovită și Misiunea Poporului Român 129
" " Ștefan Popescu-Drăgușeni : Baba Docia-Poem dramatic 130
" " Th. Capidan: Macedonenii, — Etnografie, Istorie, Limbă 217
" " Teodor Mureșanu : Tabla cu notițe . 218
" " George Drumur: Vatra cu stele . . . 219
" " Pr. Ion Vultur : Biserica și progresul intelectual; Dr. Axente Iancu Abeceul Ingrijirii copilului mic 220
" " Georgescu-Delafras : Omul de Mâine . . 282
" " Victor Valeriu Martinescu: Cocktail . . 285
" " I. Găvănescul: Dela Kant la Hitler . . 287
" " Alfred Nicolau : Sbucium 288

Cronica. — Cărți : Dr. Aurel Cosma : Studii și Folklor românesc . . . . . Pag.
" " Dr. Ilie Rădulescu : Pentru un Imperialism Românesc 335
" " Dr. Eugen Clonța : Codul Penal și Procedura Penală Mihai I 336
" " Virgil Molin și Pompiliu Șerbescu : Presa din România și regimul juridic al Presei . 337
" " Emil A. Chifa ; Preludii 338
" " Ion Șugariu : Paradisul Peregrinar ; Al. Gr. Pepteanu : Popas în margine de drum . 339
" " G. Retezeanu : Alucinații ; Prof .I. Crețu : M. Eminescu 340
" " Ciprian Doicescu : Iuliu Hașdeu 341
" " Dr. Sabin Manuilă : Analele Institutului Statistic al României ; Dr. C. Grofșoreanu : Fără formă și fără formalism 389
" " Micaela Deleanu : Iubirea Poetului. — Viața Marelui Poet Dante Alighieri 391
Intrevederi : Intrevederea de la Cartierul General al Fuehrerului 392
" Intrevederile dintre Fuehrer și Duce și dintre Fuehrer și Mareșalul Antonescu 334
" Reviste : Pag. : 31, 37, 41, 131, 221-228, 291-293 342-344, 393-401 437
" Voci din Presă 228-232, 293-296
" Spicuiri din Presă despre „România Eroică 401-404
Făcăoaru Gh. : Comunismul Iudaic în Rusia 12
" Fapte eroice — Curajul și prezența de spirit a Ostașului Român 82
" Suflet de Erou 82
" Eroism Românesc : Divizionul fantomă . . . 150
" † Generalul Davidescu 194
Flavius : Viața economică și selecționarea valorilor 121
" Pagina economică — Aspecte dintr'o scurtă călătorie în Ardeal 165
" Românii în industrie. — Frații Purnichescu 208
" O Românie în miniatură : jud. Tulcea 209
" O comună model în jud. Tulcea 213
" O vizită la Călărași 278
" Armonizarea Europei 313
" Așezări românești 329
" Un mare discurs — „Criza din răsărit și războiul total" 371
" Pe marea linie de desvoltare a neamului 381
Germanicus : Războiul total. — Proclamația Fuehrerului de la 24 Februarie 1943 374

	Pag.
Huzum Virgil: Rondelul jertfei (versuri)	
„ Imnul Vânătorilor de Munte (versuri)	6
„ La Dalnic (versuri)	16
Istrate N.: Marea reformă a Statului	75
„ Cetatea Carpaților	17
„ Frăția muncii românești	39
Italicus: Priviri retrospective asupra fraternității italo-române	114
„ Rasa și geniul ei	45
„ Aspecte perimate	78
„ Fraternitatea româno-finlandeză	163
„ Primatul sângelui	241
Lițu Emil: Mamă (versuri)	302
Maior Paul: Eroii bateriei noastre	240
Naghiu Iosif E.: Misionari români printre păgâni	265
Pietrari I. D.: Rezervistul (versuri)	143
Popescu-Drăgușeni Ștefan: Războiul sfânt (versuri)	3
„ Epigrame (versuri)	37
„ Poveste adevărată (arii)	140
Periețeanu I. Gr.: Marșul Desrobirii	141
Popescu Maria H.: Datoria femeei române către Patrie	234
Popa Săliște N. și C. N.: Răvaș la început deAriceni	254
Pajură Ion: pentru războiul cel sfânt (versuri)	317
„ Zeu și Dumnezeu (versuri)	300
România Eroică: Fraternitatea româno-germană	347
„ O zi mare, O zi de reculegere adâncă: 22 lunie 1941	1
„ O imposibilitate morală	33
„ Capitalul uman	73
„ Nașterea Domnului	137
„ Toate forțele în luptă	235
„ Un Cancer în sân	297
„ Rasa și geniul ei. — Misionarismul românesc în noua Europă	345
„ Invierea	383
Sbârcea George: Români înfiați de orașul Dunării Albastre	409
Stamatiad Al. T.: De când ai plecat (versuri)	367
„ Eșarfe de mătase (versuri)	44
„ Pasteluri sufletești (versuri)	67
Vanci Alecu: Miti-Campionul Toscăriei	77
„ Friptura de purcel — suferințele creștinilor sub ocupația otomană	268
	432

ADMINISTRATIVE

Toți știm că trecem prin timpuri grele. Munca noastră se cere ajutată și răsplătită.

«ROMÂNIA EROICĂ» roagă pe abonații săi să onoreze chitanțele ce li se trimet prin poștă, știind că înapoierea neachitate a acestor chitanțe, pe lângă că dovedește o regretabilă scădere din partea abonatului, ne cauzează pagube noui cari, date fiind sacrificiile pe cari le facem și greutățile de neînvins cu cari luptăm, nu pot fi lăsate fără sancțiune.

REDACȚIONALE

Cu acest număr „ROMANIA EROICA" împlinește șase ani de existență. Nu facem niciun comentariu. Am lăsat să vorbească opinia publică.

Comentariile presei, și mai ales ale celor din provincie, sunt o oglindă vie despre rolul ce joacă și poziția ce ocupă revista noastră.

ABONAMENTE: Lei 500: Instituții culturale; primăriile și notariatele rurale; Lei 1.000: particulari; Lei 2.000: instituții publice; Lei 3.000: intreprinderi și instituții particulare susțineri dela Lei: 3.000.